NEŞE - METİN ÇULHAOĞLU

İLERİ

TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU

ocak 1971 sayı : 6

İLERİ
TÜRKİYE DEVRIMCI GENÇLIK FEDERASYONU

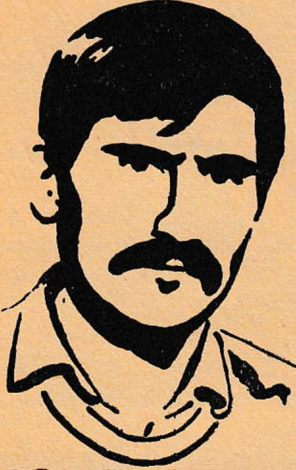
Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'nun (DEV-GENÇ) Aylık Yayın Organı —Sahibi: Ertuğrul Kürkçü— Y. İşleri Sorumlusu: Engin Erkiner

Yazışma Adresi ve Yönetim Yeri: Sümer Sokak 14/3 Yenişehir - ANKARA

Fiatı: 250 Kuruş

NEŞE-METİN ÇULHAOĞLU

NAİL KARAÇAM

1946 - 1970

ÜLKEMİZİN BAĞIMSIZLIĞI VE HALKIMIZIN KURTULUŞU İÇİN YİĞİTÇE SAVAŞTI

Nail öldü... Nail'i öldürdüler... Amerikan emperyalizminin sinsice işleyen elleriyle öldürüldü Nail.

Nail, bundan önceki şehit devrimciler, işçiler, köylüler gibi savaşmıştı. Vedatlar... Taylanlar... Battallar, Şerif Aygüller, Necmettinler, Hüseyinler ve 15-16 Haziran devrim şehitleri gibi.

Bu savaş, işçilerin, köylülerin savaşıydı.

Bu savaş, tüm Türkiye Halklarının Amerikan emperyalizmine ve yerli ortaklarına karşı—İkinci Milli Kurtuluş Savaşıydı.

Bu savaş, Vietnam, Kamboçya, Latin Amerika, Ortadoğu yani dünya halklarının emperyalizme karşı savaşlarının bir parçasıydı.

Bu savaşın yiğit eri Nail işçi sınıfının devrimcisiydi.

Nail, kararlı; inançlı ve cesur bir devrimciydi.

Nail, cesaretiyle örnek olmuştu tüm devrimcilere.

Nail, bu savaşın uzun, çetin ve çok kanlı olacağını biliyordu, kendisini buna göre hazırlıyordu.

Sosyalizm anlayışında en çok üzerinde durduğu—teori ve pratiğin her somut durumda birliği—idi. Proleter devrimciliği ve proleter devrimci çizginin doğruluğunu, somut şartlar ve durumlar karşısında anında alınan tavırlarla ölçerdi.

Nail mücadele arkadaşlarının devrime olan inançlarını davranışlarında görmek isterdi......

Nail öldü... Nail'i öldürdüler... Amerikan emperyalizminin sinsice işleyen elleriyle öldürüldü Nail.

Nail, halk savaşına inanıyordu. Devrim yolunun nereden geçeceğini en somutluğuyla arkadaşlarına her zaman açıklardı.

Nail, uzun; çetin ve kanlı devrim mücadelesinde en önde yürümenin bir erlik bilinciyle hareket etmenin şart olduğunu ispat etmişti.

Kendi hayatı bunu gösterdi. Bu düzenle olan her türlü bağını koparmıştı. Herşeyi devrim savaşının içinde kabul ediyordu.

Devrimci sorumluluğu yozlaştıracak hertürlü eğilime karşıydı.

Nail öldü... Nail'i öldürdüler. Amerikan emperyalizminin sinsice işleyen elleriyle öldürüldü Nail.

Nail:

«Devrim yolu uzun, çetin ve kanlı olacaktır.

Devrim yolunda çok öleceğiz.

Bize, tüm işçi sınıfı devrimcilerine düşen görev bellidir. İnançlı, kararlı ve yiğitçe devrim yolunda yürümektir.

Teori ile pratiğin birliğinde oluşacak proletarya partisi için hertürlü yozlaştırıcı, yanlış eğilimlerden arınarak halk kitleleri içinde mücadeleye devam etmektir.» diyordu.

Nail öldü... Nail'i öldürdüler... Amerikan emperyalizminin sinsice işleyen elleriyle öldürüldü Nail.

Nail örnek bir proleter devrimcisiydi. İnancı, kararlılığı ve cesaretiyle bildiğini doğru uygulayandı.

Ondan alacağımız ders

— Hiçbir mevki hırsına kapılmamak.

— Proleter devrimcilikte ilk şartın bütün varlığımızı devrime adamak ve liderlikle neferliğin bir olduğu gerçeğini **kavramak.**

— Devrimin ateşini içimizde duymak.

— Devrim savaşında cesaretli ve fedakâr olmak.

NAİL KARAÇAM'IN SAVAŞ ANISI ÖNÜNDE SAYGIYLA EĞİLİRİZ.

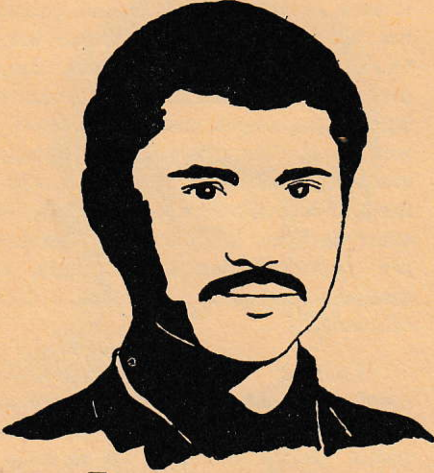
Hüseyin Aslantaş Emperyalizme karşı en önde savaştı.

Hüseyin Aslantaş arkadaş öldürüldü. Onu vuran kurşun kiralık bir elden çıktı; onun gerçek kaatilleri bütün devrimcilere, bütün yurtseverlere aynı şeyi yapıp halkımızı sömürmeye rahatça devam etmeyi düşlüyorlar. Onun kaatilleri halkımızın düşmanlarıdır. Onun kaatilleri emperyalizm ve yerli işbirlikçileridir.

Onların düşleri kursaklarında kalacaktır. Aslantaş'ların intikamını onların düzenini başlarına yıkarak alacağız.

Hüseyin Aslantaş, İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu öğrencisi ve TDGF üyesi bir proleter devrimcisi idi. 6 Aralık gecesi ticani yuvası Mücadele Birliği mensuplarınca 'kahrolsun komünistler' haykırışlarıyla okul yatakhanesi basıldı. Aslantaş'ı oda kapısında, kulak arkasından vurdular. Devrimciler derhal harekete geçerek gericileri püskürttüler. Aslantaş'ı vuran gerici teşhis edildi. Fakat kukla polis yetkilileri kıllarını kıpırdatmadılar. Çünkü onlar aynı komploları dört bir yanda tezgâhlayan halk düşmanlarının satılmış zavallı maşası, küçük figüranlarıdır. Çünkü polis örgütü, egemen güçlerin elindeki devlet örgütünün bir parçasıdır, onların çıkarlarının bekçisidir.

Komaya giren Aslantaş'ı 10 Aralık günü kaybettik. Başında nöbet tutan arkadaşlar, Aslantaş'ı polise bırakmayarak morgdan aldılar ve Hukuk Fakültesi anfisinde toplanarak and içtiler. Otopsiyi Tıp Fakültesi'nde kendi dentimlerinde yaptılar. Devrimcilerin Aslantaş'ın ölüsünü almaları, onu 'gömüvermeye' çalışan egemenlerin tem-

BAĞIMSIZLIK İÇİN SAVAŞTI

silcilerinin uykularını kaçırdı. 8 Fakülteyi birden kapatarak, öğrencileri dağıtacaklarını sandılar.

Karşı-devrimcilerin tertiplerini boşa çıkaran ve Aslantaş'ın cenazesi etrafında kentli binlerce devrimci, büyük bir tören yaptılar ve andlarını tekrarladılar. Aslantaş'ı devrimcilerin bekçiliğinde ve Sivas'ın Zara ilçesine götürmek üzere yola çıkan otobüs, Ankara, Kırıkkale ve Yozgat'ta polisçe tecavüze uğradı. Ankara'ya sokulmayan otobüs, Yozgat'ta altı saat yolundan alakondu. Otobüsteki devrimciler tartaklandı, üzerleri arandı ve sigaralarına varıncaya kadar el kondu. Otobüs şoförü yıldırılmaya çalışıldı ve polisce dövüldü. Hiç bir tertip devrimcileri döndüremedi ve Aslantaş, Sivas ve Zara'da halkın da katılmasıyla yapılan büyük törenlerle toprağa verildi. Törenlerde halk ve devrimciler emperyalizm ve işbirlikçilerini lânetleyerek daha aktif ve bilinçli olarak Tam Bağımsız ve Demokratik Türkiye'yi kurmak için kavgayı sürdürme kararını tekrarladılar.

Ankara'da ise DTCF'nde binlerce devrimci üniversiteli gencin katılmasıyla yapılan forumdan sonra Zafer Meydanı'nda saygı duruşunda bulunuldu. Kızılay'a yöneliğinde toplum polisinin saldırısına uğranıldı. Yakalayabildikleri arkadaşlar emniyette bildik işkencelere uğratıldılar.

Aslantaş'ın defterinde, 3 Aralık 1970 tarihini taşıyan sayfada şu satırlar vardı:

«Atatürk'e sahte kahraman diyen, onun resimlerini yırtan ümmetçilerin, Atatürk'ün kurduğu üniversitede yeri yoktur. ...Bugünlerde Üniversitede polis vardır. Bizi iki ateş arasında bırakarak yok etmek isteyen bu polis ve gerici ittifakına karşı geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da direneceğiz. Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve yerli işbirlikçileri. Kahrolsun ümmetçi, padişahçı, çağdışı kalıntılar ve faşistler.»

Hüseyin Aslantaş'ın ölümü, komando bozuntularının bir cinayeti olarak geçiştirilemez. Emperyalizmin danışmanlarının güdümündeki tertipçilerin bu kiralık komando bozuntularını sivil polislerle fiilen takviye ederek üniversite ve yüksek okullara yaptırdıkları silâhlı baskınların amacı nedir?

— Proleter devrimci hareket, bir gençlik hareketi olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Yapılan silâhlı saldırılarla polis baskınları arasında bırakılan üniversiteli devrimciler açıktan açığa varlıklarını koruma durumuna sokulmakta ve bu durum, bol edebiyat arasında «gençliğin kardeş kavgası» olarak lânse edilmektedir.

— Yüksek öğrenim gençliğinin sürekli silâhlı saldırılara uğratılması yoluyla onların kitle çalışmaları engellenmeye ve hareket üniversite sınırlarına hapsedilmeye çalışılmaktadır.

— Bu tecritçi noktaların yanısıra, egemen güçler, sınırlı özgürlükler ortamını da tamamen kaldırmak için gerekçe hazırlama çabası içindedirler. Doğu Anadolu'da halkı olmadık zulüm ve tahriklere uğratarak başıboş bir isyana kışkırtmak ve sıkıyönetim uygulamasına böylece gerekçe hazırlamak çabaları, 16 Haziran olaylarından sonra tekrarlanmış ve İstanbul'dan sonra Ankara'ya ve giderek bütün Türkiye'ye uygulama yolunda gayret sarfetmişlerdir. Silâhlı baskınlarla doğurtulan olaylardan elde edilmek istenen ortamı, aynı şekilde biçimsel olarak da Anayasa dışı bir yönetim tarzını getirmenin gerekçesi olarak düşünmektedirler. Bu düzeni artık götüremez hale gelmişlerdir.

— Bu atmosferden bekledikleri bir diğer yarar, halkın dikkatini, içine düştükleri iflâstan başka yönlere kaydırma çabasında yatmaktadır. Vergisinden, zammına, devalüasyonundan, görülmedik yolsuzluklara, enflasyondan Ortak Pazar'a.. kadar bütün önemli durumlarda 'gençlik olayları' manşetlere itelenivermektedir.

— Bu saldırılar, yine kendi akıllarınca, devrimcileri yıldırma çabalarının bir parçasıdır. Bu çabalar hergün Türkiye'nin dört bir yöresinde komando zulmü, işten atma, emniyet mahzenlerinde engizisyon devri işkenceleri, siyasi cinayetler, yurt dışına sürmeler, vatandaşlıktan çıkartmalar, toplu-tüfekli-buldozerli saldırılar halinde devrimcilere, işçilere, köylülere ve giderek bütün yurtsever ilericilere tarlada, fabrikada, üniversitede, işyerinde... sürdürülmektedir.

Proleter devrimcisi gençlik, devrimci uyanıklık içinde provakasyonları ve bütün tertipleri boşa çıkartmaya dikkat ederek üniversite içi ve kitle içi çalışmalarını sürdürmektedir ve her şart altında, gerekirse değişik biçimlerde sürdürecektir. Hiç bir tertip, hâkim sınıflara kalıcı en küçük bir zafer sağlıyamamıştır. Proleter devrimcisi gençler, yalnız kendilerini değil, bütün ilericilere yapılan saldırılara karşı canla-başla savunma görevlerini de başarıyla sürdürmektedirler.

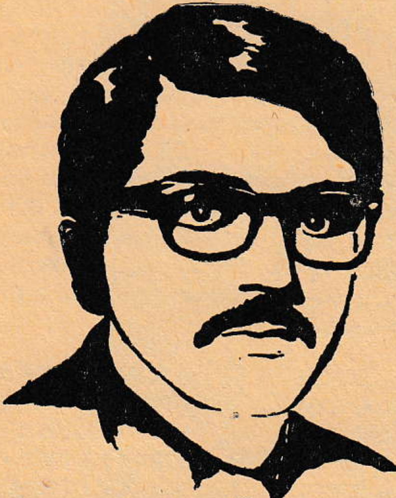
ANISI GÜCÜMÜZÜ BİLEYECEKTİR...

İlker Mansuroğlu
Faşizme Karşı Cesurca Göğüs Gerdi

Hukuk Fakültesi öğrencisi, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu üyesi yiğit devrimci İLKER MANSUROĞLU görev başında, Fen Fakültesinde faşist milisler tarafından vuruldu.

Amerikancı iktidarın faşist uşakları, 22 Aralık günü Ankara Fen Fakültesine yaptıkları bir silâhlı saldırıda İlker Mansuroğlu arkadaşımızı ağır yaralamışlardı. Karnından vurulan İlker arkadaş, kurtarılamıyarak 29 Aralık günü öldü. Halkımız, devrim mücadelesi yolunda bir yiğit evladını daha kaybetti. Bu dökülen kanların intikamı, bir gün mutlak alınacaktır.

Özellikle son aylarda Emperyalizm ve yerli ortakları devrimci gençliği kendisine hedef seçmiştir. Üniversite

İLKER MANSUROĞLU 1951-1978

FAŞİZME VE EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞTI

ve yüksek okullara silâhlı faşist-komando baskınları yapılmasının ardındaki oyun halkın devrimci mücadelesini yüksek öğrenim gençliğinin iç çatışması şeklinde göstermektir. Ama halkımız günden güne daha da bilinçlenmektedir, meseleyi kavrayıp davaya sahip çıkmaktadır. Türkiye'nin yiğit devrimci gençleri yılmamakta davaya daha da sıkıca sarılmaktadır. İşte İlker Mansuroğlu görev başında canını vererek bunu ispat etti.

Türkiye Devriminin ondokuz yaşındaki bu yiğit militanı halkımızın Bağımsızlık ve Demokrasi kavgasında en ön safta dövüştü. Amerikan Emperyalizmi ve gericiler İlkeri öldürmekle İlkerlerden en ağır darbeyi yediler. İlkerin mücadelesi bireylerin mücadelesi değildir. İlker Amerikan Emperyalistlerine karşı döğüşen Dünya Halklarının bir neferidir. Neferlerin öldürülmesi halkların mücadelesini durduramaz. Hiç bir tedhiş, hiç bir zulüm Amerikan Emperyalizmi ve gericileri yıkılmaktan kurtaramaz. Ve her tedhiş ve her zulüm güçsüzlüğün, çürümüşlüğün belirtisidir. Hakim gerici ittifak gelişen işçi ve köylü mücadelelerini bastırmak ve iflaslarını gizleyebilmek için kan dökme yolunu seçmiştir. Ama İlker'in Nail'in Hüseyin'in kanları göllenecek, Amerikan Emperyalizmi ve tüm gericiler döktükleri kanda boğulacaklardır.

Firuz Mamedi'yi CIA ve Savak Öldürdü...

19-20 Aralık gecesi A.Ü. Ziraat Fakültesi 2. sınıf öğrencisi İran'lı Firuz Mamedi Hacı Cefan Gökalp Caddesinde Konya Yurdunun 20 metre ötesinde bir tek mermiyle ensesinden vurularak öldürülmüştür.

İran'ın Hacı Cefan köyünden olan Firuz Kürttür. Mensup olduğu Mamedi aşireti İran Kürdistanının en büyük aşiretlerinden birisidir. Mamedi aşireti eskiden beri şah aleyhtarıdır. Firuz'un babası olan Mamedi reisi ve kardeşleri Amerikan Emperyalizminin köpeği Şah'a karşı sürekli olarak ayaklanmışlardır. Firuz'un amcalarından bazıları hain şah tarafından öldürülmüş, bazılarıda zindanlara atılmıştır. Halen Eşo adındaki amcası Şah diktatörlüğünü yıkmak amacıyla dağlardadır. Şah'ın kiralık ordusunu perişan etmektedir.

Ve şimdide Firuz Mamedi Şah aleyhtarı olduğu için öldürülmüştür.

Cinayete Amerikan Emperyalizminin CIA casusluk örgütünün İran kolu

FİRUZ MAMEDİ
HACI CEFAN

HALKLARIN KURTULUŞU İÇİN SAVAŞTI

olan SAVAK planlamıştır. Firuz'un Türkiye'den İran'a götürebilir, orada öldürebilir yada hapsedebilirlerdi. Ama o zaman Mamedi Aşireti mutlaka ayaklanırdı. Bu ise Şah'ın en korktuğu bir durumdur. Bunun için Firuz'u Faşist komandolara öldürttüler, hem de Site Yurdundan saat 24.00'de alarak yolda öldürttüler. Olaya adi bir cinayet suçu verebilmek için Siteden çıkardılar ama katilin kaçabilmesi içinde Konya Yurdu yakınında öldürttüler.

Kürt halkının uyanışı, diğer Orta Doğu halklarının uyanışı gibi Emperyalizmi ve yerli uşaklarını korkutuyor. Bu uyanışı engellemek için cinayetler, katliamlar ve komando zulümleri tertip ediyorlar. Bütün bunlar boşuna. TÜRK-KÜRT-FARS-ARAP halkları uyanıyor. Bütün ezilen halklar Emperyalizmi ve uşaklarını halk savaşı yoluyla boğmaya çalışıyor.

— YAŞASIN FİRUZ MAMEDİ'NİN AMERİKAN EMPERYALİZMİNE, FAŞİST ŞAH DİKTATÖRLÜĞÜNE VE EMPERYALİZMİN UŞAĞI KÜRT GERİCİLERİNE KARŞI SÜRDÜRDÜĞÜ KÜRT HALKININ KURTULUŞ MÜCADELESİ.

— YAŞASIN KÜRT - TÜRK - FARS - ARAP HALKLARININ ORTAK DEVRİMCİ MÜCADELESİ.

— KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ, FAŞİST ŞAH DİKTATÖRLÜĞÜ.

— KAHROLSUN CIA, SAVAK VE TÜRKİYEDEKİ FAŞİST UŞAKLARI.

A. Ü. Zirat Fakültesi
Öğrenci Derneği

A. Ü. Zirat Fakültesi
Devrimci Gençlik Derneği

Genel Başkanımız Ertuğrul Kürkçü Tutuklandı

26 Aralık 1970 Pazartesi günü Kurtuluş Parkında, daha önce yiğit kardeşimiz Nail Karaçam'ın cenaze töreninde binlerce devrimci arasına sızmış bir ajan tarafından kırılan Mustafa Kemal Atatürk'ün panosunun yenisi takılırken polisle arasında çıkan çatışma sonunda 9 arkadaşımızla beraber Ertuğrul Kürkçü de yakalanarak tutuklandı.

Pazartesi günü saat 11.00 de Nail Karaçam arkadaşımız için öğrencisi olduğu Eğitim Fakültesinde düzenlenen anma töreninden sonra topluca Kurtuluş meydanına gidildi. Daha önce basına ve TRT ye bildirildiği gibi Mustafa Kemal Atatürk'ün kırılan panosu yerine yenisi asılacak ve hiçbir şekilde Mustafa Kemal'e ait olmayan sözleri taşıyan panonun yerinede Mustafa Kemal'in milli kurtuluşçuluğunu en veciz şekilde ifade eden ve tamamen Mustafa Kemal'e ait olan YA İSTİKLAL YA ÖLÜM sloganını taşıyan yeni bir pano asılacaktı. Ancak işbirlikçi iktidarın toplum polisleri pusuya yatmışlardı. Polis şefleri «Bu panoyu Ankara Belediyesi başkanı yaptırmıştır. Kırıldığı zamanda eski haline ancak Ankara Belediyesi getirir.» diyerek «Ya İstiklal Ya Ölüm» sloganını ve Mustafa Kemal'in yeni resmini taşıyan panoyu taktırmamak istediler. Dev-Genç başkanının polis şefleri ile tartıştığı bir sırada 6 kasa «Fruko»ya hücum emri verildi.

Polis şefleri ile tartışan Ertuğrul Kürkçü derhal yakalandı. Gayri insani bir şekilde tartaklanarak polis arabasına götürüldü. Yüzlerce polisin saldırısı karşısında derimciler çatışa çatışa gerileyerek Hukuk Fakültesine çekildiler. Çatışma kısa bir ara silahlı çatışma halini aldı. Bu arada polis panoyu tamir eden 3 işçi ile 6 arkadaşımızı daha yakaladı. Bu arkadaşlarımıza da hem polis arabalarına götürülürken hem de polis arabalarında polis hunharca davrandı. Olay yerinden devrimci gençleri uzaklaştıran polisin ilk işi Devrimci gençler tarafından hazırlanan Mustafa Kemal'in resmini ve «Ya İstiklal Ya Ölüm» yazılı panosunu kırıp parçalamak oldu. Polis tarafından yakalanan Dev-Genç Genel Başkanı ve 9 arkadaşımıza bütün gece polis tarafından insafsızca işkence edildi. Salı günü geç vakit mahkemeye sevk edilen arkadaşlarımızdan yedisi mahkemece Toplantı ve Gösteri ve Yürüyüşler kanununa muhalefet ve görevli devlet polisine karşı gelmek iddiası ile tevkif edildiler. Cezaevinde diğer 30'u aşkın devrimci arkadaşımızdan tecrit edilen Ertuğrul Kürkçü dergimiz baskıya verildiği güne kadar kanunsuz bir şekilde avukatları ile dahi görüştürülmemektedir. 5 Ocak Salı günü Ankara Savcılığına basın bültenleri ile ilgili sorguya çağrılan arkadaşımız hakkında 10 ayrı dava dosyası açılmıştır. Ertuğrul Kürkçü ve beraberinde tevkif edilen 7 arkadaşımızın ilk duruşmaları 21 Ocak Perşembe günü olacaktır.

Dünya, Türkiye, devrimci mücadele.

Hareketimiz yeni bir döneme girmiştir diyoruz. İlk bakışta, dağınık ve örgütsüz görünmemize rağmen bu durum, yeni ve sıhhatli gelişmelerin habercisidir. Bugün Türkiye tam bir ekonomik ve siyasi buhranın içindedir.

Hakim sınıflar kendi içlerinde frangsiyonlara ayrılmakta, geniş halk kitleleri bu baskı ve zorbalık düzenine karşı yer yer başkaldırmaktadırlar. Yönetemez duruma gelen hakim sınıflar, devrimci mücadeleyi kökünden yok etmek için yeni oyunlar sahneye koymuşlardır. Artık Amerikan emperyalizmi, bugün Türkiye'de yıpranan oligarşik gerici yönetimi yenilemek konusunda kararlıdır. Toprak ayağımızın altından hızla kaymaktadır. Kaybedecek zaman kalmamıştır, biz hala, sınırlı özgürlük ortamının rehaveti içinde, uyuşukluktan kurtulamazsak, değişen durumları doğru değerlendiremeyiz. «İnsanlar, tarihin akışını hep gerisinden takip ederler». Onun içinde, değişen şartlar karşısında, kendilerini yeni durumlara alıştıramamanın verdiği sıkıntıyla, etraflarında hep eskiyi, geride kalanları ararlar. Böyle kişiler hep şikayet ederler, işlerin iyi gitmediğini söylerler. Bunu yaparken de üstelik samimidirler. En usturuplu laflarla, en beylik cümlelerle kendi görüşlerinin doğru olduğunu savunurlar; ama, doğru olan gerçeğin ta kendisidir. «Politikada hata yapmamak için geriye değil, hep ileriye bakmak gerekir».

Bu yeni dönemin özelliklerini ele almadan evvel, kısa bir durum muhakemesi yapmamız gereklidir. Karşı devrim cephesinin taktiklerini iyice kavramadan ve sahneye konan oyunu iyice gözler önüne sermeden, doğru sonuçlar çıkarmak ve pratik görevlerimizi saptamak mümkün değildir.

Meseleyi iki yönlü ele almak gerekir: önce nasıl bir dünyada yaşıyoruz, içinde bulunduğumuz dönemin ayırt edici özellikleri nelerdir, Türkiye üzerine oynanan oyun nasıl sahneye konmaktadır. Ülkemizde, sınıflar arası ilişki ve çelişkiler ne durumdadır, devrim ve karşı devrim cephesinin güç ve imkanları nelerdir, ve bugün bizler neyin kavgasını veriyoruz?

NASIL BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ?

Kapitalizmi, en son aşamasına, sermayenin yoğunlaşması ve merkezleşmesiyle, tekelci kapitalizmin ortaya çıkmasıyla ulaştı. Bununla birlikte de, dünyanın emperyalist ülkeler tarafından paylaşılması ve sonra yeniden paylaşılması gerçekleşti. I. emperyalist paylaşım savaşından sonra emperyalist ülkeler arasındaki kuvvet ilişkilerinin değişmesi, bu yeni ilişkilerin temeli üzerinde II. emperyalist yeniden paylaşımın da barışçı olmayan yollarla gerçekleşmesini sağladı.

Birinci ve ikinci paylaşım savaşları dünyanın birçok yerinde birdizi devrimleri de beraberinde getirdi, emperyalist zincir, halkanın en zayıf olduğu yerlerden

koptu. Dünyanın üçte birine yakın kısmı sosyalist bloka dahil oldu. Bugün Türkiye ve birkaç ülke biryana bırakılırsa bütün sömürge ve yarı sömürge ülkelerde emperyalizme karşı silâhlı kurtuluş savaşları verilmektedir. Ama : I. ve II. paylaşım ve yeniden paylaşım dönemlerinde olduğu gibi uzun bir süredir özellikle 1960 - 1970 arasında hiçbir yerde devrim olmamıştı. Yoksa, bazılarının söylediği gibi emperyalizm güçlenmiş midir? Tam tersine, emperyalizm zaten çöken, çürüyen kapitalizmdir. Dünyanın dört bir yanından aldığı yaralarla, yaralı bir hayvanın saldırganlığı içine girmiş, taktik planda güçlenmiş, daha çok hesaba katılması gereken bir güç haline gelmiştir. Bugün, biryanda, emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkiler ayakta dururken, öte yandan da tekeller arasında bütünleşme, ve hepsinin çıkarları aynı olduğu sürece geçici bir birbirine yakınlaşma söz konusudur. Ve Amerikan emperyalizmi, emperyalizmin dünyadaki jandarması olma görevini yükümlenmiştir. Emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki ufak çıkar çatışmalarına rağmen ortak bir tehlike önünde dayanışmaları oldukça önemlidir. Örneğin 1968 martında dolar krizi meydana çıkar çıkmaz başta De Gaulle Fransası olmak üzere bütün diğer emperyalist ülkeler ABD'nin yardımına koşmuşlardır. Çünkü bu kriz, doğrudan doğruya evrensel kapitalist sistemi tehlikeye atıyordu. Gene aynı şekilde NATO dan ayrılma meslesinden dolayı aralarının soğuk olduğu bir dönemde Fransada, frangın çöküşü karşısında ABD bankaları frangı daha fazla sarsıntıdan koruyan bir davranış gösterdiler. «Uluslararası Para Fonu ve batılı merkez bankaları Fransaya önemli krediler verdiler». ABD hazine bakanı yardımcısı ABD'nin bu kredilere büyük katkısının, Frangın yıllardır dolara karşı giriştiği saldırıya rağmen karar altına alındığını belirtti. Çünkü frangın çöküşü bütün batı para sisteminin ve özellikle ingiliz parasının çöküşüne sebeb olabilirdi. ABD Fransa'daki bir krizin, masraflarını kendisinin ödemek zorunda kalacağı uluslararası bir para krizini başlatmasından korkuyordu. Emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkiler mevcut dururken öte yandan hepsinin ortak çıkarlarını ilgilendiren konular da birbirleriyle dayanışmaları ilginçtir. Genel olarak bütün ekonomik hayatın uluslararasılaşmasıyla, emperyalist gövde üyelerinden birini etkileyen bir hastalık bütün organizmayı tehlikeye düşüreceği için ortak tepki göstermek zorunlu olmaktadır. Bu zorunluluğun ayrıca askeri, politik nedenleri de vardır.

Bugün emperyalist ülkeler, sömürge ve yarı sömürge ülkelere hammadde ve dış pazar bakımından bağımlı durumdadırlar. Özellikle hammadde deposu olan yarı-sömürge ülkelere emperyalist ülkelerin bağımlılığı gün geçtikçe artmaktadır. «1964 yılında emperyalist ülkelerin petrol konusunda bağımlılıkları % 48 idi. Bu ihtiyaçları 1980 yılında en az % 65 e ulaşacak. Demir karşısındaki emperyalist bağımlılık daha şimdiden, ihtiyaçlarının 1/3 ine ulaşmıştır. Manganez ve krom madenleri karşısında, emperyalist bağımlılık yarı-sömürge ülkeler yönünden gelen bütün ithalatın tümüne ilişkindir. Kalay için bağımlılık hemen hemen tümüne aittir. Bakır ihtiyaçlarının % 40 ı bağımlıdır ve bu artmaktadır v.s..» Görüldüğü gibi, emperyalist sömürünün devamı, emperyalist ülkeler için hayati önem taşımaktadır. Çünkü emperyalist ülkelerin zenginliğinin nedeni, yarı-sömürge ülkelerin fakirliğidir. Emperyalizm, bu sömürünün devamı için kararlıdır, askeri, politik, ekonomik, bütün kaynaklarını buna seferber etmiştir. Örneğin, «ABD silahlı kuvvetlerinin 1920 yılında üç yabancı ülkede, İkinci Dünya Savaşı sırasında 39 yabancı ülkede, bugün ise 64 yabancı ülkede üslenmiş bulunduğu bilinmektedir. Buna paralel olarak, ABD bankalarının da dünyayı istila etmeleri çok önemlidir. Yabancı ülkelerdeki ABD bankalarının şubelerinin artış tablosuna bir göz atınca, özellikle 1960-70 arası dönemde büyük bir artış olduğunu görürüz. Emperyalist ülkelerin sömürge ve yarı-sömürge ülkelere bağımlılığı, birinin varlığını, diğerinin ezilmesi-

ne borçlu olması çağımızın baş çelişkisinin emperyalizmle yarı—sömürge ülkeler arasında olduğunu belirler. Johnson'un kişisel danışmanı Amerikalı iktisatçı W. W. Rostow şöyle demektedir: «geri kalmış ülkelerin, toprağı, doğal kaynakları ve nüfusu, öyle bir durumdadır ki, bu bölgeler gerçekten Komünist blok'a bağlanacak olsalardı, ABD, dünyanın ikinci gücü olmak durumuna düşerdi. Dolaylı olarak geri kalmış bölgelerin evrimi, yapısı icabı zorunlu olarak, Batı Avrupanın ve Japonyanın kaderini, ve buna göre, yönetmek vekaletine sahip olduğumuz hür dünyanın ittifakındaki sanayileşmiş bölgelerin etkinliğini tayin eder. Eğer geri kalmış bölgeler, Komünist egemenliği altına düşerlerse Batı Avrupanın ve Japonyanın ekonomik ve askeri gücü azalacaktır. Bugünkü organize durumuyla, Commonwealth dağılacaktır ve Atlantik dünyası, en iyi ihtimalle, sınırlı bir yörüngenin dışında, etkinliğini kaybetmiş, uygulama yeteneğinden yoksun zavallı bir ittifak durumuna düşecek ve bunun sonucu olarakta, evrensel güç yitirilecektir. Kısacası, Batı Avrupa'nın ve Japonya'nın kaderi kadar bizim askeri güvenliğimiz ve hayat tarzımız da, geri kalmış bölgelerin evrimi içinde söz konusudur. Demek oluyor ki, bir taraftan Batı Avrupa'nın sanayileşmiş devletlerini ve Japonya'yı, öte taraftan Asya'nın, Ortadoğu'nun ve Afrika'nın geri kalmış bölgelerini bir armoni ve makul birlik içinde kuşatan bir hür dünya koalisyonunu geliştirmekte çok büyük ve çok aşikar bir çıkarımız vardır» **Rostow'un emperyalist kampın büyük savunma aracı olarak gördüğü emperyalist ülkeler arasındaki «dayanışma», İkinci Dünya Savaşı sonrası ortaya çıkmıştır.** Bu önceleri, Sovyetler, birliğine ve Sosyalist blok'a karşı yönelmişti. Ama ne varki, sosyalist blok içinde modern revizyonizmin ortaya çıkması ve «barış içinde bir arada yaşama» maskesi altında türlü dümenlerin çevrilmesi durumu değiştirmiştir. Artık emperyalistler modern revizyonistlerden pek fazla çekinmemektedirler. Artık emperyalistlerin bütün silahları yarı-sömürge ülke halklarının üstüne çevrilmiş bulunuyor. Ve içinde bulunduğumuz dönemde, dünyamızda asıl mücadele yarı-sömürge ülkelerde verilmektedir. Onun içindir ki «ülkesel kurtuluş» yerini, artık bölgesel kurtuluş sloganına bırakmıştır. Artık ezilen, sömürülen halkların birbiriyle dayanışmasından, ortak mücadeleden başka çıkar yol kalmamıştır. Bir yanda, yırtıcı bir hayvanın saldırganlığıyla emperyalizmin azgın pençesi, öte yanda azalan Sosyalist Blokun desteği, işte içinde bulunduğumuz dönemin ayırdedici özellikleri. Böyle bir dünya'da 1. ve 2. emperyalist evren savaşları döneminin devrim anlayışı, yerini çoktan tekelci kapitalist dönemin devrim anlayışına terketmiştir. Saldırgan düşmanı, onun en kuvvetli olduğu yerlerde değil, en zayıf yanına vurarak yenebiliriz. **Bu gerçeği kavramadan devrimi zafere götürmek mümkün değildir.**

Emperyalizm ve yerli hakim sınıflar elele, bütün yarı-sömürge ülkeler alabildiğine talan edilmekte, sömürülmektedir. Bu ülkelerin, bütün toplumsal hayatını belirleyen unsur, emperyalist sömürünün varlığıdır. Topluma damgasını vuran asıl güç budur. Her gün yüzlerce gazete ve radyolarla, yerli ajanlarıyla emperyalizm yarı-sömürge halkların beynini yıkamakta, insanları kısırlaştırmak, hareketsiz bırakmak için elinden geleni yapmaktadır. Korkunç bir dejenerasyon, bir avuç azınlığın zenginliğinin yanı sıra, sefaletin en şiddetlisi kol gezmektedir.

Dünyanın çeşitli yerlerinde kazandığı ustalıklarla emperyalizm devrimci mücadelede karşısında artık oldukça tecrübelidir. Bugün Amerikan emperyalizmi Uzak Doğu'da iyice yıpranmış, Hindiçini halklarının ortak direnişiyle tam bir çıkmaza girmiştir. Son Kamboçya saldırısı saldırgan düşmanın ölmeden evvel yaptığı bir intihar hareketinden başka birşey değildir. Onun içindir ki, gerek ekonomik, gerek askeri ve stratejik konumu bakımından son derece önemli olan Orta Doğu, bundan böyle devrimci fırtınanın asıl merkezi haline gelmiştir. Bu bölgede, Türkiye hariç

her yerde gerici, işbirlikçi iktidarlarla, emperyalizm hiç olmazsa şimdilik, durumunu sağlama bağlamıştır. Türkiye'de ise bugün işbirlikçi iktidar Amerikan emperyalizminin çıkarlarının korunmasında tam başarılı olamamaktadır. Gelişen, güçlenen sınıf mücadelesini önliyememektedir. Onun için mutlaka bir yönetim değişikliği olmalı, zincirin Türkiye halkası da sağlamlaştırılmalıdır.

BU OYUN NASIL TEZGAHLANACAKTIR?

Bugün Türkiye'd,e uluslararası finans-kapitalle bütünleşmiş olan yerli finans-kapitalin diktatoryası vardır. Türkiye'nin düzeni budur. Yerli finans-kapital güçlendikçe, kendi hakimiyetini perçinledikçe, finans-kapital artığıyla geçinen orta burjuvazi, kendi varlığını tehlikede görerek oligarşik yönetime başkaldırmıştır. Burjuvazinin tekelleşememiş kanadı, tekelleşmeye karşı direniyor. Devletin sınıfsal yapısındaki denge unsurunun, gittikçe oligarşik gerici yönetim tarafına ağır basmasına karşı çıkıyor.

Küçük-burjuvazi, vergiler, zamlar, pahalılık yüzünden hoşnutsuz. İktidara karşı başkaldırmaya hazır. Devrimci gençlik zaten mücadele içinde. Öte yandan, gün geçtikçe, işçi ve köylü kitlelerindeki kıpırtı da hızlanıyor. Yani Türkiye'de bugün ne yönetici sınıflar tam bir bütünlük içinde, ne de yönetilenler bu gidişten memnun.

Sonra, yerli finans-kapitalle emperyalizm arasındaki çelişki de gittikçe artmaktadır. Emperyalizm yerli tekelci burjuvazinin çok fazla güçlenmesini istemez. Yeri gelince biraz törpüler, ona gem vurur. Demirel'in Sovyetlerle yaptığı son yardım anlaşmaları da, artık sınırı aşma yolunda! CIA boşuna, habire uçak kaçırma dolapları çevirmiyor.

O zaman ne yapmak lâzımdır? Emperyalizm, zaten yıpranmış Demirel iktidarından artık ümidi kesmiştir. Bu, artık açık açık söyleniyor. O zaman, önce karşı-devrim cephesi kendi içinde toparlanmalıdır. Gerekçesi zaten hazırdır. Bütün ekonomik çöküntü, vergiler, zamlar ve bunalım nedenleri gençlik hareketlerine bağlanır. «Artık bu gençler de fazla olmaktadırlar **onları** gören işçiler ve köylüler de azıtıyor. Buna bir çare bulunmalıdır!» Önce komu oyu hazırlanır. Bilindiği gibi küçük-burjuva kamu oyu, milliyetçidir, devrimcilerin millî bütünlüğü bozduğu yaygarasıyla ortalık birbirine katılır. Hür basın ne güne durmaktadır, hergün çarşaf çarşaf beyanatlarla kamu oyu adeta sağırlaştırılır. Atatürkçülük mü; karşı-devrim cephesi, birden bire en keskin Atatürkçü kesilir. Yerden biter gibi ortaya çıkan sözde Atatürkçü örgütlere(!) radyoda bildiriler yayınlatılır. Nail Karaçam arkadaşımızın cenaze töreni sırasında kimler tarafından kırıldığı bilinmeyen Atatürk resmi istismar edilir. Bütün gerici örgütler, devrimcilerin Atatürk düşmanı olduğu yaygarasıyla ortalığı birbirine katarlar. Arkasından kamu oyunu şaşkına çevirecek bir takım dümenler çevrilir. Türk-İş'e bomba koyma, ya da rastgele patlamalarla, tam faşizm öncesi dönemlerde herkesin kafasını allak bullak edecek olaylarla zemin iyice hazırlanır. Artık, birbirinin zıddı olmayan iki alternatif vardır: Ya, parlemento içi bir gerici koalisyonla yetinmek, ya da açık askeri bir dikta. Orta burjuvaziye iktidar koltuğunun ucu gösterilerek tava getirilir. Kamu oyu en azından tarafsız halde tutulmalıdır. «Hem sağa, hem sola vurulur!» Sonra sol tecrit edilir. Artık herşey tamamdır. Yüksek rütbeli generallere beyanatlar verdirilir, öyle bir hava yaratılır ki, eğer devrimci mücadele bastırılmazsa Türkiye elden gidiyor! Ulusal bütünlüğü korumak için Sunay harekete geçer. Bütün partilerle ortak toplantı kararı alınır, parlementoya yeni kanunlar getirilir...

İşte oyun budur. Faşizm kol gezmektedir. Türkiye'de Amerikancı olduğunu ilân ederek gelecek bir faşist yönetim beklemek ve bunun dışında faşizm olmaz

demek, açıkca meseleyi tahrif etmektir. Türkiyenin orijinalitesi budur. Karşı-devrim cephesi, neyi, nasıl kullanacağını çok iyi bilmektedir.

Karşı-devrim cephesinin bu derece telaşa kapılması nedendir? «Üç beş öğrenci hareketi», onları neden bu kadar korkutmaktadır. Karşı-devrimciler mevcut durumu, devrimciyim diyen bir çok unsurlardan daha doğru değerlendirmektedirler. «Bugün artık gençlik hareketleri fakültelerin sınırlarını çoktan aşmıştır. İç savaş haline dönüşme eğilimindedir» diyorlar. Gerçekten de devrimci gençliğin mücadelesini sadece öğrenci hareketi olarak sınırlamak yanlıştır. Artık bir nitelik değişimi söz konusudur. Devrimci gençliğin tutuşturduğu meşale bugün işçiler ve köylüler tarafından da taşınmaktadır. İşçilerin ve köylülerin karşısına hakim sınıflar polisiyle, jandarmasıyla, sivil militarize güçleriyle çıkıyorlar. Devrimciler sokak ortasında kurşunlanıyor. Karşı-devrim cephesiyle devrim cephesi arasındaki iç savaş, önce devrimcilerin en güçlü olduğu alanlarda başlar ve giderek bütün topluma yayılır. Artık ülkemizde, «barış döneminin» sınırlı özgürlük ortamı geride kalıyor, artık yeni bir dönem başlıyor. Kim bu mücadelede en önce yürürse; kim, düşmanın en çok çekindiği, korktuğu güç haline gelirse kim gözünü kırpmadan ölüme gitmeye tereddüt etmezse, ve kim doğru devrimci teorinin aydınlattığı yolda oportünizme ve her türlü sapmaya karşı en uzlaşmaz mücadeleyi verirse, bu mücadeleyi o zafere götürebilir. Büyük bir devrimcinin dediği gibi, «devrim için dövüşmeyen sosyalist olamaz.»

Karşı devrimci güçlerin bizden, yani devrimci güçlerden daha örgütlü olduğu açıktır. Karşı-devrimin saldırısı hızlandıkça, baskı ve terör arttıkça, açıktır ki, oportünizmin saldırısı da artacaktır. Bu durumda ne yapmak lâzımdır? Güç ve imkânlarımız nelerdir? Bunları nasıl seferber edebiliriz?

Bugün proleter devrimci hareket henüz parti seviyesinde bir örgütlenmeye gidememiştir. Elimizdeki tek savaşçı örgüt Dev-Genç tir. Dev-Genç devrimci gençliğin kitlevi teşkilatıdır. Ve içinde çeşitli unsurları barındırmaktadır. Fakat bugün proleter devrimci ideoloji ve yönetim Dev-Genç'te hakim durumdadır. Parti seviyesinde bir örgütlenme olmadığından Dev-Genç bugün kısmen bir partinin yapacağı işleri de omuzlamıştır. Türkiye'nin her yerinde, mantar gibi gençlik örgütleri ortaya çıkıyor. Devrimci gençler, hem sınıfların mücadelesinin en önünde, kitlelerle içiçe mücadele verirken, hem de oportünizme karşı en sert ve uzlaşmaz mücadeleyi veriyorlar. Eğer bugün hareketimizin güç ve imkânlarından bahsedebiliyorsak, «hareketimiz, dostun düşmanın kabul etmek zorunda kaldığı bir hareket haline gelmiştir» diyorsak, bu, neyi gösterir? Somut duruma bakınca, herşey apaçık ortada. Devrimci gençlerden başka, mücadelenin bu kadar içinde, kitlelerle bağlar kuran, başka bir güç var mı? Güç ve imkânlarımız neler? Hiç hayale kapılmaya gerek yok. **Kendi gücünü bilmeyen bir hareketin, ayakları havada demektir.** Bütün eksikleriyle, bütün hata ve zaaflarıyla elimizdeki kadro budur. Gençlik hareketleri, harekete sağlam devrimci kadrolar yetiştiren önemli bir kaynaktır. Devrimciliği meslek edinen kadrolar, içinde bulunduğumuz dönemde daha çok buradan çıkmaktadır. İşçi ve köylü devrimcilerin sayısı henüz çok azdır. Bütün bunlar, bizi, gençlik hareketlerini ve onun örgütü olan Dev-Genç'i, ne olduğundan fazla görmeye, onun gücünü abartmaya, ne onu olduğundan daha aşağı seviyede görmeye götürmelidir. Bunların, ikiside yanlış görüşlerdir. Gerçek durum ne ise onu olduğu gibi koymak gerekmektedir. Dev-Genç bir parti değildir. Ama kimse bize gökten kendiliğinden parti indirivermiyecek. Parti de «öz örgüt» de bu hareketin içinden ortaya çıkacaktır. Türkiye'nin pratiği budur. Bunu inkâr etmek, gerçeği inkâr etmektir. «Devrimci gençler, bugün haddinden fazla yükün altında eziliyor. Bu, proletaryanın öz örgütü olmadığı için böyle. Artık gençlerin bu yükü devretmelerinin zamanı gel-

miştir.» görüşü temelden yanlıştır. Kime, hangi yükü devredeceksin, devrimin ateşini içinde duymayan, devrimciliği kendisine meslek edinmeyen küçük burjuva aydınlarına mı?, yoksa «tecrübeli proleter devrimcilerine mi?» Eğer bir mücadele veriliyorsa, herkes bunun bir ucundan tutar. Görev, hareket içinde devralınır. Gerçek birlik mücadele içinde kurulur. Kim mücadele içindeyse, kim «boş gecelerini değil de, bütün bir ömrünü devrime vermişse» o, bu görevi yükümlenir. Yoksa, yukardan icazet vermeyle bu işler olmaz. Elimizdeki ölçü, sınıflar mücadelesi içinde en önde mücadele etmek olmalıdır. Bir kişi dün bu görevi yerine getirebiliyorsa, o zaman devrimci olabileceği gibi, bugün bunu aksatıyorsa devrimci olamaz. Herkes kendini iyi tartmalıdır. Boş hayallerle avunmak zamanı geride kalmıştır.

Gene unutmayalım ki devrimci gençler, her dönemde oportünizmin başına belâ olmuşlardır. Aybar devrimci gençlere küfür ederek başlamıştı, arkasından «sosyalizmin güleryüzü» sırıttı ve oportünizmin batağına gömüldü. Sonra Aren-Boran kliği aynı yolu denediler, «faşizm gelir» yaygarasıyla devrimci mücadelenin önüne set çekmek istediler, gelişen mücadele onların da ipliğini pazara çıkarttı. Arkasından PDA oportünizmi «anarşistler» «sol sapmalar» diyerek aynı yolu denedi. Gene onlar da dar bir küçük burjuva kliği olarak tecrit oldular. Durum onu gösteriyorki devrimci gençlik bu görevi bir süre daha yürütecektir. «Gençlik artık fazla yük olmaya başladı» diyen ve «gençlein geçen yıl ideolojik düzeyi yüksekti, her söyleneni anlıyorlardı, bu yıl ideolojik düzey düştü» demagojisiyle kendi oportünizmini devrimci gençleri kötüleyerek ayakta tutmak isteyen görüşün de son tahlilde yeri oportünizmin bataklığıdır.

Gerek gerici parlementarizmin bataklığında boğulan TİP oportünizmi gerekse aydın gevezeliğinden bir adım öteye gitmeyen PDA oportünizmini yıkan, mahkûm eden, devrimci gençliğin ve gelişen sınıf mücadelesinin pratiği olmuştur. Her iki oportünizme karşı da sağdan bir ideolojik mücadeleyle, büyük zaferler kazandığını sanan ve sahte şatolarla, düzmece birliklerle büyük işler yaptığını iddia eden görüş iflas etmiştir. Hiç kimsenin hiçbir şey bilmediği bir ortamda, tam bir kör döğüşü kaosu içinde, durumu idare etme dönemi, artık geride kalmıştır. Yeni bir döneme girdiğimizi, bütün bu sancılı durumun hep, daha güçlü bir atılımın doğum sancıları olduğunu söylüyoruz. İçine girdiğimiz bu yeni dönemin en belirgin özelliği, artık, bilimsel sosyalizmi öğrenen (en azından öğrenme yolunda kararlı olan) devrimciliği kendine meslek edinmiş genç kadroların ortaya çıkmasıdır. Devrimci mücadelenin köşetaşı bu kadrolar olmak zorundadır. Türkiyenin somut pratiği budur. Eğer bugün ülkemizde, sol hareket içinde ikide bir yeni bölünmeler ortaya çıkıyorsa, bu bizim hareketimizin gittikçe güçlenen ve güçlendikçe arınan bir hareket olmasındandır. Bu, bütün yarı-sömürge ülkelerde de böyledir. Geçmişin bize bıraktığı kötü alışkanlıkları temizlemek, kuyrukçuluğu kökünden kazımak o kadar kolay bir iş değildir. Hele, bizdeki gibi her türlü pisliği içinde barındıran bir sol hareketin gerçek temeline oturmasının da başka yolu yoktur. Eski alışkanlıkları kökünden yıkıp atmalıyız. Kuyrukçu çalışma tarzını temelinden değiştirmeliyiz. Bütün bunlar, bize pahalıya da otursa, «güç gitimiyle» de sonuçlansa buna mecburuz. Çünkü asıl güç kaybı oportünizmle beraber olmakla olur.

Bütün bunlar nasıl yapılacaktır, kim yapacak bunları? Büyük iddialarla ortaya çıkmak kadar yanlış bir şey yoktur. Ne varki somut durumu da doğru tahlil etmek zorundayız. **Kim bu batağa en az saplanmışsa, kim düzenin bir parçası haline gelmemişse, kim gerçekten davranışıyla devrimin gerçekliğini içinde hissederek bu mücadeleye katılmışsa, kim kendi içinde devrimi tamamlamak konusunda azimliyse devrimci hareketin geleceği ona bağlıdır. En ufak bir pislik götürmeyen sınıflar mücadelesinin objektif gerçeği budur.**

NE YAPMALIYIZ?

İşte kendi subjektif örgütlü gücümüz bu durumda. Elimizdeki tek militan örgün Dev-Genç. Onun devrimci hareket içindeki yeri apaçık ortada. Dev-Genç bu teşkilat yapısıyla, bugünkü durumuyla bu mücadelede nereye kadar gidebilir. Dev-Genç'in örgüt yapısıyla mücadele tarzı biribirine uymamaktadır. Onun için aradaki bu çelişki, bize pahalıya oturmaktadır. Verilen kayıpların bir çoğu, bu çelişkiden dolayıdır. Şüphesiz tek neden bu değildir. Ama özellikle önümüzdeki dönemde, eğer tedavi edilmezse bu çelişki bize daha da pahalıya oturabilir. O halde, Dev-Genç kendi teşkilat yapısını yeniden gözden geçirmelidir. Bununla birlikte, karşı-devrimci güçlerin «askeri taktiklerine» göre, biz de yeni mücadele yöntemlerini denemeliyiz. Artık «göğüsleyecek sınır» kalmadı. Daha fazla «göğüsledinmi» kurşunu göğsünün ortasına yersin. O halde askeri taktikleri de bu yeni duruma göre ele almalıyız. Mücadele sahasını ve çatışma zamanını kendimiz tayin etmeliyiz. Bu da ancak insiyatifi ele almakla mümkündür.

Devrimin yolunu sağlam bir teori aydınlatmazsa, devrimin yolu karanlıktır. Kim vurduya gidenlerin sayısı gün geçtikçe artar. Ülkemizde de bu böyle olmuştur. Genç kadrolara, daha önceden batakçılıktan başka pek az miras kalmıştır. O zaman kendin deneyip, hareket içinde doğruyu bulacaksın. Bunun başka yolu yoktur. Sağlam bir teori de yoksa elimizde kafamızı sık sık duvara vurmamız kaçınılmazdır. Ne zamanki, sınıf pusulasını elimize alırız o zaman herşey yerli yerine oturur. Bu durum gençlik hareketleri içinde de bir sürü hastalığın türemesine yol açmıştır. Devrimci hareketin genel hastalıkları, genç kadrolara da bulaşmıştır. Gençlik içinde dejenerasyon gittikçe körüklenmiş had safhaya gelmiştir. Devrimci militanlar hep kendi dışlarındaki güçlerden bir şeyler beklemişler, «kralsan ordularının başına geç» mantığı ile hareket etmişlerdir. Ama krallık, şeyhlik devrinin çoktan sona erdiği yeni yeni anlaşılmıştır. Şimdi yapılacak iş, sıkı bir ideolojik eğitimle devrimci safları perçinlemektir. Kararlı olmak, hiçbir güçlükten yılmamak zorundayız.

Önümüzdeki günlerde Dev-Genç üzerinde önemli oyunlar dönecektir. Bir yanda pusuda bekliyen oportünizm, öte yanda da karşı-devrimin yoğunlaşan saldırısı. Ne varki, bütün bunlar, eğer üstümüze düşen görevleri yerine getirirsek bertaraf edilemiyecek şeyler değildir. Varsın, saldırılar üstümüzde yoğunlaşsın. Doğru devrimci çizgide gelişen hangi hareket, dünyanın neresinde serbest bırakılmıştı ki.

İLERİ

TDGF'na bağlı devrimci gençlik örgütlerinde devrimci teorik eğitimin ele alınması

Teorik eğitimi rastgelelikten kurtarmak, bireysel çalışmaların kollektifleştirilmesi, böylece bilginin ve pratik tecrübelerin paylaşılarak ortak siyasi bir tabana oturtulması; genel olarak kişilerin yürüttüğü eğitim çalışmalarının kontrol altına alınarak, merkezi olarak denetlenmesi, pratik çalışmayla kaynaştırılması için örgüt üyelerinin devrimci teorik eğitiminin ayrı ayrı ya da hepbirden değil, farklı gruplar halinde sürdürülmesi en tutarlı işleyiş biçimi olacaktır.

Grupların teşkili

Grupların teşkili örgütün yönetim kurulu tarafından teker teker üyelerin ideolojik ve pratik formasyonları dikkate alınarak gerçekleştirilir, ancak eğitim toplantılarının faaliyete başlamasından sonra üyeler gruplarını değiştirebilir ve daha eş güdümlü olarak çalışmalarını sürdürebileceği gruba girer. Üyelerin gruplara bölünmesindeki temel faktör, üyelerin günlük pratik çalışmalarının yoğunlaştığı çeşitli faaliyet alanlarıdır (işçi sınıfı içinde çalışma, köylülük içinde çalışma, afiş-basın-yayın vs. gibi propaganda çalışmaları, vb.). Ancak önemli olan bir diğer nokta örgüt üyelerinin teorik bilinç düzeylerindeki dikey farklılaşma olacaktır. Aynı, veya benzer faaliyet dalı içinde görev alanların bir grupta toplanmaları, yapılan teorik eğitim çalışmalarında o faaliyetle ilgili özgül olayların bilimsel tahlillerini ortaya çıkaracak, eleştirilerin daha tutarlı olarak ele alınmasını sağlıyacak, pratik çalışmayla devrimci teorinin pekiştirilmesini sağlıyacaktır. Ayrıca özgül bir pratikten çıkan deneyler çelişkili bir bütün halinde sistemleştirilerek teorik düzeyde yansıyacaktır.

Toplantıların işleyişi

Örgüt içinde göreli olarak daha yüksek teorik ve pratik formasyona ulaşmış, politik çalışmada daha tecrübeli olan üyeler toplantıların yönetilmesi görevini üstlenirler. Bu kişilerin yalnız devrimci teoriyi derinlemesine incelemiş, öğrenmiş, kısaca yalnız bilgi düzeyi göreli olarak daha üstün olması eğitim çalışmalarının yönetimine katılması için yeterli olan nitelik değildir. Bunun yanında pratik öncülük yapabilecek kitle çalışmalarında tecrübeli ve proleter devrimci inisiyatifine sahip olmaları gerekir.

Devrimci teorik eğitimi kollektif olarak gerçekleştirmek amacıyla yapılacak toplantılarda yöneticilerin görevi okullarda ders veren eğiticinin durumuyla asla bir tutulmamalıdır. Bu iki durumun biribirine benzeşmediği ve uyuşmadığı gözden kaçırılmamalıdır.

Toplantılara tartışma-eleştiri-özeleştiri hakim kılınmalı, «eleştiri-mücadele-dönüşüm» ilkesi programın bütünlüğü içinde bellenmelidir. Ele alınacak konular yö-

netici tarafından daha önceden hazırlanarak anlatım yoluyla işlenmez, ne de belli bir kitap esas alınarak toplantılarda okunması ve yönetici tarafından tefsiri gibi bir işleyişe sapılmaz. Şu halde, **yöneticinin görevleri** tartışılırken üzerinde durulması gereken noktalar aşağıdaki biçimde özetlenebilir:

— Okuma, araştırma, sosyalizmin biliminin öğrenilmesi alışkanlığının toplantılar aracılığıyla her geçen gün hızlandırılması,

— Ele alınacak konu üzerinde yayınlanmış olanaklar nisbetinde, bütün eserlerin taranarak bibliografyalarının tesbiti, böylece ayrı ayrı sürdürülecek okumanın en doğru sınırlarının çizilmesi, yapılacak okumanın belli bir plan ve program dahilinde ele alınması,

— Teorik meseleleri kaynağı olan pratik içinde izlemek, böylece teorik çalışmaları günlük pratik faaliyetlerle birleştirmek,

— Çalışmaların her evresinde dünya ve Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin aktüel konularını her üç alanda (siyasi, iktisadi, ideolojik) birlikle incelemek, ortaya konan bütün eylemleri - örnekler seçerek - tartışmak, eleştirmek; bu yolla teorik eğitim içinde ele alınan meseleleri aktüel (günlük) konular, eylemler (çeşitli politik mihrakların eleştirisi, oportünizm, gençlik ve köylü, işçi eylemleri, vb.) çevresinde yoğunlaştırarak taktik ve stratejik konularda çıkacak tartışmalarda birikimi sağlamak, itici olmak ve neticede tartışmaları Marksist-Leninist ilkeler doğrultusunda kanalize ederek bilimsel tahlillere ulaşmak,

— Böylece edinilen bilgiyi yaratıcı olarak Türkiye gerçeklerinin araştırılmasında ve doğru sentezlere ulaşılmasında uygulamak.

— Teorik yeteneğin kazanılmasıyla üyeleri edilgen olmaktan sıyıracak pratik çalışmalar içinde karar verici (inisiyatif sahibi) unsurlar olabilmelerini sağlıyacak şekilde birlikte doğru bilgilerle teçhizatlanmak, örgütün her alandaki günlük çalışmalarından haberdar olarak, bunların içinde aktif olarak görev almak.

Bütün bu ana noktaları içeren çalışma süreci içinde yöneticilik görevlerini üstlenenler de elbette kendi teorik ve pratik formasyonlarını her geçen zaman yeniliyecekler ve zenginleştireceklerdir; dolayısıyla bu kişiler de süregelecek gurup çalışmaları içinde diğer arkadaşlarının bilgi ve tecrübelerini paylaşarak kılavuz bilimin kendilerince de daha tutarlı olarak öğrenilmesini gerçekleştireceklerdir.

Toplantılarda ele alınacak konuların ve kapsamlarının kararlaştırılması

Herkesin ideolojik ve politik bilinç düzeyi ve bununla birlikte pratik tecrübesinin aynı olması olanaksızdır. Bu açıdan devrimci teorik eğitim çalışmalarına katılacak olanlar içinde genel olarak, İLERİ, ORTA, GERİ düzeylerde olanlar arada farklılaşma olacaktır. Grupların teşkilinde bu farklılaşmanın göz önünde bulundurulması, toplantılarda (tartışmalarda) işleyişin göreli olarak en geri bilinç düzeyinde olanlara göre düzenlenmesi gerektiğinde, çalışmaların daha sıhhatli ve eşgüdümlü olarak sürdürülmesini sağlıyacaktır. Buna göre, toplantıların yönetilmesi sorumluluğunu ileri düzeyde sayılabilecek olanların üstlenmesi gerekir.

Eğitimin programı (tartışılacak konuların, sıralarının ve kapsamlarının tesbiti ve bunların, çalışmaların kaplıyacağı süreye göre planlanması) gene gurup içinde yapılacak tartışmalardan sonra kesinleşir.

Bu tartışma, asgari temel bilgi ve tecrübeye sahip olanlar arasında müşterek bir çıkış (başlangıç) zemininin ortaya çıkabilmesi için yararlı olacaktır, ancak geri bilinç düzeyinde olanlar arasında ele alınacak BAŞLANGIÇ (GİRİŞ) programının uygulanmasında, tartışmaların yürütülmesinde esas yük yönetici tarafından taşınmalıdır.

Marksizmin özünün, temel kavramlarının öğrenileceği ve işçi sınıfı ideolojisinin sistemli olarak kavranılması için ilk defa yaklaşım gösteren, teorik bilinç düzeyleri nisbeten geri kişilerin belirlediği guruplarda uygulanacak GİRİŞ PROGRAMINDA tartışılacak konuların sırasının «Felsefenin Temel İlkeleri»nde (Georges Politzer, Sol Yayınları, 1969) izlenen sıraya uygun olarak ele alınması, en tutarlı yol olacaktır. Konuların aynı sıradaki dizilişi Stalin'in «Diyalektik ve Tarihî Materyalizm» kitabında da kullanılmıştır. Bu sıra şöyledir;

— **Marksist diyalektik yöntemin incelenmesi :** Felsefe nedir, Marksizmin, proletaryanın bilimsel, devrimci felsefesinin öğrenilmesi zorunluluğu, metafiziğin tam karşıtı olarak diyalektik (metafizik yöntemin eleştirisi) marksist diyalektik yöntemin doğa ve toplumdaki temel nitelikleri, vb.,

— **Marksist felsefi materyalizmin incelenmesi :** Felsefi idealizmin tam karşıtı olarak marksist felsefi materyalizm, marksist felsefi materyalizmin temel nitelikleri, vb.,

— **Tarihi materyalizm :** «Diyalektik materyalizm ilkelerinin toplum hayatının incelenmesinde kullanılması; diyalektik materyalizm ilkelerinin de toplum hayatındaki olaylara, toplum ve toplum tarihi üzerindeki çalışmalara uygulanması», (Diyalektik ve Tarihi Materyalizm, Stalin, Bilim ve Sosyalizm Y., 1967), Ekonomi Politik nedir, üretim; üretici güçler ve üretim ilişkileri, kapitalizm öncesi üretim biçimleri, kapitalist üretim biçimi, sosyalizm, vb.

— **Devletin ve Ulusun Materyalist Teorisi :** Devletin kökeni, ulus, enternasyonalizm, milli mesele, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, vb.

Devrimci teorik eğitim çalışmaları toplantılarında konuların «Felsefenin Temel İlkeleri»ndeki dizilişiyle ele alınması, bu kitabın kelime kelime, satır satır işlenmesi anlamına gelmemelidir. Bu kitap metnine bağlı kalınmadan, kitabın kaynak olarak gösterdiği klasiklerin kendi içinde belli bir öncelik tanınarak okunması ve tartışılmasına yoğunluk verilmelidir. (Bu kaynaklardan çevrilip yayınlanmış olanların listesi ve Türkiye'de bu zamana dek yayınlanabilmiş diğer bütün bilimsel sosyalizmin klasik ve yardımcı olabilecek kitaplarının seçme bir listesi yazının sonunda ayrı ayrı verilmiştir.) Ayrıca burada kaynak olarak gösterilen kitaplardan az da olsa, bir kısmının giriş programı çerçevesinde ele alınması güç olacaktır, (Örneğin: Marks, **Kapital,** Engels, **Doğanın Diyalektiği,** vb.) çünkü bu kitapların bütünüyle anlaşılması ve kavranması, önceden derinliğine bir okumayı, incelemeği gerektirmektedir. Ancak aşağıdaki klasikler bu programın uygulama süresi içinde **öncelikle** ele alınmalıdır :

Stalin, «Diyalektik ve Tarihi Materyalizm»
Marks-Engels, «Komünist Manifesto»
Lenin, «Marks Engels Marksizm»
Stalin, «Leninizmin İlkeleri»
Mao Tse-tung, «Teori ve Pratik»
Lenin, «Emperyalizm»

Program, yalnız Politzer'in «Felsefenin Temel İlkeleri» kitabında kaynak olarak gösterilen klasiklerin (birkaçı dışında hepsi Marks, Engels, Lenin, Stalin, ve Mao'ya aittir) kısmen de olsa kullanılmasıyla izlenemez. Bunların dışında üzerinde durulan konuyla ilgili bazı **yardımcı** kitaplara başvurmak; hatta bazı konularda bunları temel almak gerekecektir. (Örneğin, Kapitalizm öncesi üretim biçimleri üzerine **İlkel, Köleci, Feodal Toplum**, yazarları Y. Zubritski, V. Kerov, Mitropolski, Sol Y. veya **Eğitim Notları I,** Aydınlık Y., **Tarih Devrim Sosyalizm,** H. Kıvılcımlı, T.M.Y.).

Konular ele alınırken hiçbir zaman genel teorik bütünlükten soyutlanmama-

lı ve sınıflar mücadelesinin günlük hareketleriyle birlikte tartışılmalıdır. Bu nedenle, bir konu ele alındığında, o konu üzerine yayınlanmış ve tesbit edilebildiğince bütün kitapların, yazıların, ayrıntıların taranması ve ancak bundan sonra diğer bir konuya atlanması yerine, bilgiler her evrede ilkel bir seviyeden gittikçe gelişen bütünler, çemberler halinde oluşmalıdır. Böylece her evrede kazanılan bilgi, bütünler halinde bir önceki evrenin eksiklerini gidererek, sarmal bir biçimde birbirini tamamlayacaktır.

Elbette, dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfının devrimci mücadeleler tarihi yukarıda sözünü ettiğimiz bütünlüğün dışında tutulamaz ve bu konunun çalışılması da genel teorik çalışmayı her evresinde tamamlıyacak, pekiştirecek biçimde ele alınmalıdır. Zaten işçi sınıfı ideolojisinin öğrenilmesi, onun tarih boyunca uygulamaları olan mücadelelerinin kavranmasından ayrılamaz; biribirini karşılıklı olarak etkileyen diyalektik bir bütünlüktür ve teorik eğitim çalışmalarıda bu gözle izlenmelidir.

«Ayrıca, Marksizm-Leninizm incelenirken temel eser olarak **Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi Kısa Ders** kullanılmalıdır. Bu eser, son yüzyıllık dünya komünist hareketinin en iyi tahlili ve özeti, teori ve pratiği bütünlemenin en iyi örneği, bugüne kadar yazılmış tek geniş kapsamlı örnektir.» Mao-Tse-tung, **Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim.** s. 16-17). Ancak, bu eserin, yukarıda, «giriş programı» altında bahsedilen biçimde asgari temel bir teorik eğitim çalışmasından sonra ele alınması, kitabın daha tutarlı olarak kavranmasını sağlıyacaktır. Özellikle Lenin ve Stalin'in eserlerinin sistemli olarak incelenmesine girişmeden SBKP(B) Tarihinin okunmuş olması sağlanmalıdır. (Devrimci mücadeleler üzerine şimdiye kadar yayınlanabilmiş olan kitaplardan seçmeler, ekli listede «ÖRGÜTLENME ve MÜCADELE» ve onu takip eden başlıklar altında verilmiştir.)

Böylece çalışmalar ilerledikçe, kişiler hangi sınır ve sıra içinde meselelerin ele alınması gerektiği ve bunun için hangi kitapların izlenmesinin daha tutarlı olacağı konusunda kendileri karar verebilir duruma geleceklerdir. Bu kararlar, gene grup içinde tartışarak verilmelidir. Böylece, bir öncekini pekiştirecek her evreye ulaşıldığında, Marksist teori ve pratiğin kavranması derinleştikçe, toplantı ve tartışmalar daha anlamlı olacak ve kitapların seçimi doğru sırayı bulacaktır. Giriş programının uygulanmasından sonra, hatta bu programın uygulanması geliştikçe grupların çalışmalarında, kendi özgül faaliyetleri ile ilgili konuları öncelikle ele almaları, güç ve zamanlarını bu konular etrafında yoğunlaştırmaları, doğal olarak kişilerin günlük pratiğine ışık tutacağından, gerekli bir yöntemdir. Ancak, toplantıların işleyişini de rast gele olmaktan kurtarmak için çalışmaları programlamak, çalışma süresini zaman dilimlerine bölerek, bu dilimler sonunda ulaşılması gereken asgari hedefleri birlikte tartışarak saptamak ve uygulamada da bunlara sadık kalmak doğru olacaktır. İşte «orta» ve «ileri» düzeydeki unsurların, eğitim çalışmalarında uygulayacakları yöntem yukarıdaki biçimde olmalıdır; çalışmalar geliştikçe ele alınacak konu, bununla ilgili kitapların sınır ve sıraları üzerinde birlikte tartışarak karara varılmalıdır.

Burada, önceki tecrübelerden çıkarttığımız, toplantıların işleyişinde yardımcı olacak birkaç öneri getirmekte yarar var. Biri, ele alınan konu üzerine incelenecek kitapların hepsinin herkes tarafından okunması yerine, kitapların grup içinde bölüştürülmesi ve böylece konunun tartışmalar sonucunda bütünleşmesini sağlamak; bu yolla zaman kazanmak mümkündür. Diğeri, dünya ve Türkiye'de sınıf mücadelesinin günlük pratiğinden özgül olaylar üzerine yorumlar ve tahliller getirmek, bunları önceden araştırarak hazırlamak ve toplantı içinde tartışmak. Bir başkası, özellikle taşrada, az üyeli (otuza kadar) devrimci gençlik örgütlerinde, yönetici

durumundakilerin ayrı ayrı gruplara bölünerek değil, fakat birlikte aynı görevi üstlenmeleri. Zaten, yönetici durumundakiler de, bu eğitim çalışmaları aracılığıyla kendi siyasi terbiyelerini kazanacaklardır ve çoğunlukla toplantıların genel işleyişi içinde, örneğin bir «öğretmen» gibi, ayrıcalıklı durumları olmayacaktır.

DEVRİMCİ TEORİK EĞİTİM TOPLANTILARININ MERKEZİ DENETİMİ

Özellikle üye sayısı yüksek devrimci gençlik örgütlerinde ayrı grupların çalışmaları arasında ahengi sağlamak, farklı gruplar içinde uygulanan yöntemleri tartışmak ve tecrübeleri paylaşmak, bunların da yanında toplantılarda ele alınacak konular üzerinde genel ilke birliğini sağlamak ve merkezi siyasi, ideolojik görüşler etrafında yoğunlaştırmak amacıyla eğitim toplantılarının alt organların yönetim kurulları, DEV-GENÇ içinde de Merkez Yürütme Kurulu tarafından denetlenmesi gerekir. Ayrıca, bu yolla, merkezi bazı kararların ve günlük çalışmayı ilgilendiren duyuruların örgüt içinde yaygınlaştırılması ve teker teker üyelere iletilmesi de sağlanır.

Bu, esas olarak, alt organlarda, örgüt yönetim kurulunun grup yöneticileriyle zaman zaman yapacağı toplantılar da gerçekleştirilir. Bu toplantılar sonucunda bazı görüşlerin daha derinlemesine ve yaygın bir şekilde (genel kurul veya üyeler toplantılarında) tartışılması veya eleştirilmesi gerekebilir. DEV-GENÇ'in genel yapısını ilgilendirecek kapsamdaki konular ise örgüt yöneticileri tarafından Merkez Yürütme Kuruluna, örgüt başkanları toplantılarında taşınır. Ayrıca, çevresinde, eğitim çalışmalarının sürdürülebilmesi için yeterli yayınları (kitap veya süreli yayınlar) temin edemeyecek durumda olan taşradaki devrimci gençlik örgütleri gerekli mali olanakları sağlıyarak, bu ihtiyaçlarını Merkez Yürütme veya Bölge Yürütme Kurullarıyla temasa geçerek temin etmelidirler.

Başında da belirtildiği gibi, devrimci gençlik örgütlerinde bu yolla sürdürülecek çalışmalar «kitabiliği» ve «dogmatizmi» değil aksine pratik çalışmalarda karanlığın aydınlatılmasını ve kitleler içinde doğru önderliğin benimsenmesini amaçlamaktadır. Dolayısıyla toplantılarda, Türkiye'de sınıflar mücadelesinin somut pratik meseleleri üzerine tartışmak, özgül olayları ve tecrübelerimizi, işçi sınıfının ideolojisi perspektifinden tahlil etmek ve onları sistemleştirerek yeniden teori seviyesine ulaştırmak, zamanın çoğunluğunu kaplayacak ve genel anlamda devrimci teorik eğitim bu çizginin etrafında yoğunlaşacaktır. Kitapların okunması ve incelenmesi, elbette, toplantılar dışında daha çok kişilerin sorumluluğuna bırakılmalıdır.

Bugün çeşitli politik mihraklar ve bazı yayınlar tarafından yürütülen küçük burjuva kör döğüşü içinde, Marksist-Leninist anlamda «eleştiri-özeleştiri» ancak Marksizm-Leninizmi kavramak, ve Proleter Devrimcisi olarak davranmakla sağlanır. «Kitabi bilgisi olanlar pratik yönden gelişmelidir;kitaplarla yetinmekten ve dogmatik hatalara düşmekten ancak bu şekilde kurtulabilirler. Pratik çalışmalarda tecrübesi olanlar teoriyi incelemeye ve ciddi bir okumaya girişmelidirler; tecrübelerini ancak bu şekilde sistemli bir hale getirebilir, bir senteze vardırabilir ve teori seviyesine çıkarabilirler, bölük pörçük tecrübelerini evrencel gerçek olarak görmekten ve dar-deneyci hatalara düşmekten ancak bu şekilde kurtulabilirler.» (Mao Zedung, **Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim.**)

İşçi sınıfı mücadelesinde kararlı bütün devrimciler bir an evvel devrimci teorik eğitimlerini geliştirmek amacıyla önerdiğimiz çalışma yöntemini uygulamak için kampanya açmalı ve uygulama sırasında çıkacak her türlü aksaklık ve eksiklik üzerine olan eleştirilerini önerimizi pekiştirmek amacıyla organlara iletmelidirler.

İLERİ

devrimci teori olmadan devrimci hareket olamaz

Politzer'in «Felsefenin Temel İlkeleri» eserinde kaynak olarak gösterilen kitapların listesi*

BİRİNCİ BÖLÜM — MARKSİST DİYALEKTİK YÖNTEMİN İNCELENMESİ

Stalin, **Diyalektik ve Tarihi Materyalizm,** Bilim ve Sosyalizm Yay., 1967.
F. Engels, **«Ludwing Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu»**
K. Marx F. Engels, **Felsefe İncelemeleri,** Sol Yayınları, 1968.
F. Engels, **Anti-Dühring,** Sol Yayınları, 1966.
F. Engels, **Doğanın Diyalektiği,** Sol Yayınları, 1970
K. Marx, **Kapital,** 1. Cilt, 1-5 Kitaplar; 3. Cilt, 1. Kitap, Sol Yay.
Mao Çe-Tung, **Teori ve Pratik,** Sol Yayınları, 1969.
Stalin, **Sosyalist Ekonominin Meseleleri,** Sol Yayınları, 1967.
K. Marx-F. Engels, **Komünist Manifesto,** Bilim ve Sosyalizm Yay., 1969.
K. Marx, **Felsefenin Sefaleti,** Sol Yayınları, 1966.

İKİNCİ BÖLÜM — MARKSİST FELSEFİ MATERYALİZMİN İNCELENMESİ

Stalin, **Marksizm ve Dil,** Sosyal Yayınlar, (Son Yazılar, Sol Yay., 1970).
K. Marx, **Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı,** Önsöz, Sol Yay., 1970. («Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı'ya Önsöz») **Felsefe İncelemeleri.**
Stalin, **Leninizmin İlkeleri,** Sol Yayınları, 1969.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM — DİYALEKTİK MATERYALİZM VE TOPLUMUN MANEVİ HAYATI

Lenin, **Ne Yapmalı,** Sol Yayınları, 1968.
Lenin, **Marks Engels Marksizm,** Köz Yayınları, 1970.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM — TARİHİ MATERYALİZM

K. Marx, **Ücretli Emek ve Sermaye,** Sol Yayınları, 1966.
F. Engels, **Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni,** Sol Yay., 1967.
K. Marx-F. Engels, **Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi,** Sol Yay., 1969.
Lenin, **Devlet ve İhtilal,** Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 1969.

BEŞİNCİ BÖLÜM — DEVLETİN VE ULUSUN MATERYALİST TEORİSİ

Lenin, **Emperyalizm,** Sol Yayınları, 1969.
Lenin, **Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı,** Sol Yayınları.
Stalin, **Marksizm ve Milli Mesele,** Sol Yayınları.

(*) Farklı bölümlerde birçok defa kaynak olarak gösterilen kitaplar yalnız bir defa ve kitap içinde ilk kullanıldıkları bölümün altında sıralanmıştır.

DEVRİMCİ TEORİ (DİYALEKTİK VE TARİHSEL MADDECİLİK, BİLİMSEL SOSYALİZM, SINIFLAR, DEVLET, SAVAŞ, MİLLİ MESELE)

Marx, Engels	**Lenin**
Marx ve Bilim	Bernal
Hegel'in Felsefesi ve Marx'ın Tarih Anlayışı	Beer
Marx'ın Sosyolojisi	Lefebre
Metafizik Sosyoloji	Kıvılcımlı
Felsefe İncelemeleri	**Marx-Engels**
1844 El Yazmaları	Marx
Alman İdeolojisi	**Marx-Engels**
Felsefenin Sefaleti	Marx
Doğanın Diyalektiği	Engels
Materyalizm ve Ampiriokritisizm	Lenin
Leninizmin İlkeleri	**Stalin**
Teori ve Pratik	Mao
Türlerin Kökeni	Darwin
İnsanın Türeyişi	Darwin
Ailenin Özel Mülkiyetin Devletin Kökeni	**Engels**
Din Üzerine	Marx
Tarih Devrim Sosyalizm	**Kıvılcımlı**
İlkel Toplum Köleci Toplum Feodal Toplum	**Zubritski**
Kapitalist Toplum	**Zubritski**
Fodalizmden Kapitalizme Geçiş	Dobb, Sweezy
Seçme Yazılar	Lenin
İlkel sosyalizmden Kapitalizme	Kıvılcımlı
Devlet ve İhtilal	**Lenin**
Devlet	**Lenin**
Sosyalizm ve Savaş	**Lenin**
Marxism ve Milli Mesele	~~**Lenin**~~ Stalin
Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı	Lenin
Yeni Demokrasi	**Mao**
Ütopik Sosyalizm Bilimsel Sosyalizm	**Engels**
Komünist Manifestosu	**Marx**
Bilimsel Sosyalizmin Doğuşu	Kıvılcımlı
Sosyalizmin Alfabesi	Hubermann
Sosyal Demokratların Çıkmazı	~~Bebel~~ Soder
Teoride ve Pratikde Politika	Muldworf
Sosyalizm Açısından Cinsiyet ve Kadın	
Komünizm ve Kadın	Marx, Engels, Lenin

EKONOMİ POLİTİK

Ücret Fiyat ve Kâr	**Marx**
Ücretli Emek Sermaye	**Marx**
Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı	Marx

Kapital	Marx
Kapitalizm Öncesi Ekonomi Şekilleri	Marx
Sömürgecilik Üzerine	Marx
Anti Dühring (2)	Engels
Emperyalizm	**Lenin**
Kapitalist Ekonominin Tenkidi	Baby
Ekonomi Politik	Nikitin
Marxist Ekonomi El Kitabı	Mandel
Para ve Enflasyon	Burns
Ekonomi Politik	Lange
Kapitalizm Dün Bugün	Dobb
Dünya Kapitalizminin Bugünkü Buhranı	Arzumanyan
Kapitalizm Nereye Gidiyor	Sweezy
Tekelci Kapitalizm	**Baran**
Yeni Sömürgecilik (alınacak)	**Nkrumah**
Pentagonizm (alınacak)	**Bosch**
Amerikan Belgeleriyle Amerikan Emperyalizminin Doğuşu	Ataöv
Sosyalizmin Ekonomik Teorisi	Lange
Son Yazılar	Stalin
Sosyalist Ekonominin Meseleleri	Stalin
1917'den Buyana Sovyet Ekonomisinin Gelişmesi	Dobb
Toprak Meseleleri	Lenin
Çinde Sosyalizmin Kuruluşu	Bettelheim
Küba İktisadının Planlaştırılması	Bettelheim

ÖRGÜTLEME VE MÜCADELE (TARİH VE GENEL)

Sosyalizm ve Sosyal Mücadeleler Tarihi	
İhtilaller ve Darbeler Tarihi	**Beer**
Fransız Sosyalizmi Tarihi	Louis
Louis Bonaparte'nin Hükümet Darbesi	Marx
Fransada İç Savaş	**Marx**
Paris Komünü	Bourgin-Adamov
Fransa'da Sınıf Mücadeleleri	Marx
Almanyada Köylü Savaşı	Engels
Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi	**Marx-Engels-Lenin**
Sosyalizm ve Siyasi Mücadele	Plehanon
Sınıf Mücadelesi	Plehanon
Ne Yapmalı	Lenin
İki Taktik	Lenin
Bir Adım İleri İki Adım Geri	Lenin
İşçi Köylü İttifakı	Lenin
Proletarya İhtilali ve Dönük Kautsky	**Lenin**
Sol Komünizm	Lenin
Faşizme Karşı Birleşik Cephe	Dimitrov
Faşizm ve Devrimci Halk Cephesi	Özek
Emperyalizmle Mücadele	Mao
Halk Savaşında Temel Taktikler	Mao
Yaşasın Halk Savaşının Zaferi	Piao
Halk Savaşı Halk Ordusu	**Giap**
Gerilla Nedir	**Bayo**

Gerilla Savaşı ve Marxism	Pomeroy
Çekoslovakya Meselesi (alınacak)	Castro
Afrikada Sosyalizm ve Milli Kurtuluş Savaşları (alınacak)	
Çin-Rus Çatışmasının İçyüzü	
Moskova-Pekin Mektupları	
Bütün Dünyanın İşçileri Birleşiniz	
Seçme Eserler	Mao
Zirve Konferansı	

RUS DEVRİMİ

Rus İhtilali	
Dünyayı Sarsan On Gün	
Sovyetler Birliğinde Sosyalizmin Kuruluşu	
SBKP Tarihi	**Liebman**
Bitmemiş Devrim	Reed
Sosyalist Ekonominin Meseleleri	Deutscher
Biz Hangi Fikir Mirasını İnkar Ediyoruz	Lenin
Halkçılığın İktisadi Muhtevası	Lenin
Toprak Meseleleri	Lenin
Ne Yapmalı	Lenin
Bir Adım İleri İki Adım Geri	Lenin
İki Taktik	Lenin
Proleterya İhtilali ve Dönek Kautsky	Lenin
Sosyalizm ve Savaş	Lenin
İşçi Köylü İttifakı	Lenin
Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi	Lenin
Sol Komünizm	Lenin
Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları	Lenin
Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine	Stalin
Marxism ve Milli Mesele	Stalin
Son Yazılar (~~alınacak~~)	Stalin
Lenin: Hayatı ve Mücadelesi	Obiçkin
Trotsky	Deutscher
Stalin	Deutscher

ÇİN DEVRİMİ, VİETNAM DEVRİMİ VE ASYA

Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları	Lenin
Çin Devrimi ve Sonrası	**Brieux**
Bir Kızıl Barbar	
Bir Devrimcinin Otobiyografisi	Snow
Çin Devrimi Çin Komünist Partisi	**Mao**
Yeni Çin Dün-Bugün	Bettelheim
Çinde Halk Komünleri	
Çinde Sosyalizmin Kuruluşu	
Seçme Eserler	Mao
Teori ve Pratik	Mao
Emperyalizmle mücadele	Mao
Halk Savaşında Temel Taktikler	Mao
Yaşasın Halk Şavaşının Zaferi	Piao
Yeni Demokrasi	**Mao**

Sağ ve Sol Sapmalar	Mao
Büyük Proleter Kültür Devrimi (alınacak)	
Halk Savaşı Halk Ordusu	**Giap**
Vietnam Sosyalist Devrimi	Le Duan
Filipinlerde Gerilla Savaşı	Pomeroy

KÜBA DEVRİMİ ve LATİN AMERİKA

Küba İhtilâli	Akşam
Siyasi Yazılar	Guevara
Savaş Anıları	Guevara
Dinle Yankee	Mills
Küba İktisadının Plânlaştırılması	Bettelheim
Sosyalist Küba	Hubermann
Havana Duruşması	Enzensberger
Zapata	Millon
İhtilâlci Meksika	Reed
Milli Kurtuluş Cephesi	Bravo
Şehir Gerillası	Marighella

ORTADOĞU

Arap Devrimin Yöntemleri	Nasır
İran : Hür Dünyanın Diktatörlüğü (alınacak)	Abu Jaber
Arap Baas Sosyalist Partisi	Nirumand
Barzani Dosyası	Turgut
Filistinde Halk Savaşı ve Ortadoğu	Havatme
Yunanistan Dosyası	Çukulas

TÜRKİYE

Türkiyede Kapitalizmin Gelişmesi	**Kıvılcımlı**
Türkiyede Kapitalistleşme ve Sınıf Kavgaları	**Şnurov-Rozaliyev**
Türk Toplumunun Tarihsel Evrimi	Sencer
Türkiyede Kapitalizmin Gelişmesi ve İşçi Sınıfı	Fişek
Türkiyede İşçi Hareketleri	Sülker
Türkiyede İşçi Sınıfı	Sencer
Dünyada ve Bizde Sendikacılık	Lefrang-Sülker
Toprak Meselesi	Aksoy
Türkiyede Köylülüğün Maddi Temelleri	Sencer
Türkiyede Gerici Akımlar	Özek
Devrim Açısından Köy Enstitüleri ve Tonguç	Tonguç
Türkiyede Yabancı Sermaye	Bulutoğlu
Emperyalizm Tekelci Kapital ve Türkiye	Özkol
Ortak Pazar ve Türkiye	Kazgan
İkili Antlaşmaların İçyüzü	Tunçkanat
Amerika Nato ve Türkiye	Ataöv
Gizli Belgelerle Barış Gönüllüleri	Özbalkan
Doğunun Sorunları	**Bozarslan**
Doğu Anadolunun Düzeni	Beşikçi

Doğuda Değişim ve Yapısal Sorunlar	Beşikçi
Zonguldak Havzasında Emperyalizm	Çıladır
Türkiyede Sosyalizmin Tarihi	Cerrahoğlu
Türkiyede Sol Akımlar	Tuncay
27 Mayıs ve Yön Hareketinin Sınıfsal Eleştirisi	**Kıvılcımlı**
2. Kuvayimilliyeciliğimiz (alınacak)	Kıvılcımlı
TİP El Kitabı	
TİP Programı	
Uyarmak İçin Uyanmalı, Uyanmak İçin Uyarmalı	Kıvılcımlı
«Türkiye Sosyalizmi» ve Sosyalizm	Erdost
Milli Demokratik Devrim	Belli
Yazılar	Belli
Oportünizm Nedir (alınacak)	**Kıvılcımlı**
Halk Savaşının Planları (alınacak)	**Kıvılcımlı**
Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama	**Kıvılcımlı**
Anarşi Yok, Büyük Derleniş (alınacak)	**Kıvılcımlı**

— Liste hazırlanırken «piyasada bulunabilme» olanağı gözönünde tutulmuştur,

— Listedeki bazı kitaplar güvenilir olduklarından değil, malumat kaynağı olarak kullanılabileceklerinden dolayı konulmuştur.

önderliğin yöntemleri

MAO ZEDUNG

1 — Ne çalışma yaparsak yapalım, biz Marksist-Leninistlerin uygulamamız gereken iki yöntem vardır: Birincisi genel ile özeli; ikincisi ise önderlik ile kitleleri birleştirmektir.

2 — Hiçbir çalışmada, eğer genel ve geniş bir çağrı yapılmamış ise, geniş kitleler eylem için harekete geçirilemezler. Eğer önder durumundaki kişiler kendilerini yalnızca bir genel çağrıyla kısıtlarlarsa—eğer onlar kişisel olarak, bazı örgütlerde, çağrıda bulunulan işin içine derin ve somut olarak girmemişlerse, belirli bir konuda uzmanlaşmamışlarsa, tecrübe kazanıp bu tecrübeyi diğer ünitelerin yönetiminde uygulamamışlarsa—genel çağrıların doğruluğunu kontrol için ve de bu çağrılarını zenginleştirmek için hiçbir yolları olmayacak, ayrıca bu çağrıdan hiçbir sonuç alamama tehlikesi de var olacaktır. Örneğin, 1922 deki tasfiye ve düzeltme hareketinde genel çağrı ile özel kılavuzluğu birleştirme yönteminin kullanıldığı yerlerde gelişme vardı, fakat bu yöntemin kullanılmadığı yerlerde ise hiçbir gelişme görülmedi. 1943 deki tasfiye ve düzeltme hareketinde, Merkez Komitesinin ve her bölgenin ve gözlemci ve yürütücü Parti Komitesinin her bürosu ve alt bürosunda bir genel çağrı (Bir yıllık tasfiye ve düzeltme planı) yapılmakla birlikte, tecrübe kazanarak, şimdi söyleyeceklerimizi de yapmalıdırlar. Örgütden ve çevredeki diğer örgütlerden, okul veya ordu ünitelerinden iki veya üç ünite (daha fazla değil) seçilmelidir. Bu üniteler etraflıca incelenmeli, içlerindeki tasfiye ve düzeltme hareketlerinin gelişimi üzerine ayrıntılı bilgi edinilmeli ve bunların tipik üyelerinin bazılarının (çok fazla olmamak üzere) politik geçmişi, ideolojik özellikleri, çalışma hırsı ve çalışmalarındaki güçlü ve yanlış noktalar üzerine ayrıntılı bilgi edinilmelidir. Giderek bu ünitelerin karşılaştıkları pratik sorunlara doğru çözüm getirebilmeleri için ünite yöneticilerine kişisel kılavuzluk yapılmalıdır. Her örgütün, okul veya ordu ünitesinin önderleride, böyle davranmalıdır; çünkü bunların herbirine bağlı birkaç alt ünite vardır. Bunlardan başka, önderler yönetim ve öğrenimi şu metodla birleştirirler: Önder durumundaki hiçbir kimse, bağlı ünitelerdeki belirli kişilerden ve olaylardan, belirgin bir tecrübe kazanıncaya kadar, bütün ünitelere genel kılavuzluk etmeye yetkili ve yeterli değildir. Bu yöntem her yere yayılmalıdır ki, her düzeydeki önder kadrolar bunu uygulamayı öğrensinler.

3 — 1942 düzeltme hareketinin gösterdiği gibi, düzeltmenin başarısı için hareket sırasında, her ünitede, o ünitenin önderlerinin oluşturduğu bir çekirdek ve az sayıda eylemcilerden oluşan, ve harekete katılan kitlelerle yakın ilişkide bulunan bir yönetici grup kurulmalıdır. Bu yönetici grup ne kadar aktif olursa olsun, eylemleri kitlelerin eylemleriyle birleşmediği sürece bir avuç insanın meyvasız çabasından öte gitmiş. Öte yanda ise, eylemlerini doğru olarak örgütleyen görevli

bir önder grup olmadan eylemde bulunan kitlelerin eylemleri ise uzun süre sürdürülemez, veya doğru çizgide ilerletilemez, veya bir üst düzeye yükseltilemez. Herhangi bir yerdeki kitleler genellikle üç kısımdan oluşurlar: Oldukça ilerici, tutucu, oldukça gerici. Bu yüzden önderler, küçük sayıdaki ilerici unsurları önderlik çevresinde birleştirmeye ve bunlar kanalıyla orta unsurların düzeylerini yükseltmeye ve gerici unsurlara karşı bir üstünlük kazanmaya yetenekli olmalıdır. Kitlelerle bağı olan birbirlerine gerçekten bağlı bir yönetici grup ancak kitle mücadelesi içinde oluşur, kitlelerden kopuk olarak değil. Büyük bir mücadelenin başlangıç, orta ve sonuç dönemlerinde, çoğu durumlarda, yönetici grup tümüyle değişikliğe uğramadan kalmamalıdır ve de kalamaz; mücadele sırasında ortaya çıkan eylemciler, yönetici grubun önceki içe dönük olan ve yozlaşan üyelerinin yerlerini almaya sürekli olarak teşvik edilmelidirler. Çoğu yerlerde ve örgütlerdeki çalışmaların ileri götürülememesinin bir temel sebebi, sürekli olarak tam ve sıhhatli bir çalışma ortaya koyan, birbiriyle kaynaşmış ve kitlelerle bağları olan bir yönetici grubun eksikliğidir. Yüz kişilik bir okul, gerçek pratiğin içinden gelen (suni olarak biraraya getirilmiş olmayan) ve en canlı, bilinçli ve uyanık öğretmen, personel ve öğrencilerden oluşan, birkaç veya bir düzine veya daha fazla kişiden oluşan bir yönetici grup olmadan iyi bir şekilde yürütülemez. Küçük veya büyük her örgütde; okul, ordu ünitesinde, fabrika veya köyde Stalin'in partinin Bolşevikleştirilmesine ilişkin on iki görüşünden, önderlik çekirdeğinin oluşturulmasına ilişkin dokuzuncu görüşüyle ilgilenmeliyiz. Böyle bir önder grup için değerlendirme Dimitrov'un kadro politikasında saydığı dört maddeye göre; kesin bağlılık, kitlelerle yakın ilişki, sorumluluktan kaçmama, disipline uygunluk, yapılmalıdır. Gerek merkezî görevlerin (savaş, eğitim, üretim, tasfiye ve düzeltme) yürütülmesinde, gerekse görev sırasındaki kontrolda, kadronun geçmişinin veya diğer çalışmalarının incelenmesinde, genel çağrı ile özel yönetimin birbirine bağlanmasına ek olarak önder grubun kitlelerle bağ kurma yönteminin de kabul edilmesi gerekir.

4 — Partimizin pratik çalışmalarının tümünde, doğru önderlik «kitlelerden kitlelere» ilkesi doğrultusunda olmalıdır. Bu ilke kitlelerin sistematik olmayan dağınık görüşlerini alıp, bunları derleyip (araştırma ve inceleme sonucu bunları özümleyip sistemleştirerek) kitlelere götürmek, kitleler bunları kendilerinin görüşleri gibi benimseyip, eyleme dönüştürene kadar bu görüşlerin propagandasını ve açıklamasını yapmak, ve bu görüşlerin eylem içinde doğruluğunu kontrol etmek demektir. Sonra tekrar kitlelerin görüşlerini özümlemek, tekrar kitlelere gitmek. ta ki görüşler de düşünceler sürekli olarak eylemle yoğurulsun, ve böylece birbiri ardından sonsuz bir helezon gibi, düşünceler her tekrarlamada daha doğru, daha canlı ve daha zengin olsun. Marksist bilgi teorisi budur.

5 — Bir örgütte veya bir mücadelede önder grup ile kitleler arasındaki doğru ilişki anlayışı, önderlik yönünden doğru düşünceler ancak «kitlelerden kitlelere» olabilir, ve önderliğin yöntemleri pratiğe uygulandığında genel çağrının özel yönetimle birleşmesi gerekir. Kadrolarımızdaki bütün bu sorunlar hakkında varolan yanlış görüşlerin düzeltilmesi için, şimdiki tasfiye ve düzeltme hareketi her yere yayılmalıdır. Çoğu yoldaşlar eylemcileri bir önderlik çekirdeği oluşturacak biçimde biraraya getirmenin önemini, ve bu çekirdek ile kitleler arasında sıkı bir ilişki kurmanın önemini görmemekte veya becerememektedirler; ve böylece onların önderlikleri bürokratik ve kitlelerden kopuk olmaktadır. Çoğu yoldaşlar, kitle mücadelesinde kazanılan tecrübelerin birleştirilmesi gerektiğini kavrayamamakta veya becerememekte, ama genede kendi zekâlarına hayran olmakda, kendi subjektivist görüşlerini haykırmakdan hoşlanmaktadırlar, ve bu yüzden de düşünceleri boş ve pra-

tikden kopuk olmaktadır. Çoğu yoldaşlar bir görev için sadece çağrı yapmakla yetinmekte, ancak bu çağrıyı özel ve somut bir kılavuzluğun izlemesinin önemini görememekte veya kavrayamamakta ve böylece çağrıları dudaklarında veya toplantı odasında kağıt üzerinde kalmakta ve önderlikleride bürokratik olmaktadır. Şimdiki tasfiye ve düzeltme hareketinde, bu eksiklikler giderilmeli; önderlikle kitleleri, genelle özeli birleştirme yöntemlerini çalışmalarımızda, görev başı kontrollarında, kadroların geçmişlerinin incelenmesinde kullanmayı öğrenmeli ve bu yöntemleri tüm gelecek çalışmalarımızda uygulamalıyız.

6 — Kitlelerin düşüncelerini al, bunları özümle, sonra kitlelere git, ısrarla düşüncelerini yay ve bunları uygulaki önderlik konusunda doğru kavramlar edinebilesin; önderliğin temel yönetim budur. Düşüncelerin özümlenmesi ve yayılması için, genel çağrının özel kılavuzlukla birleştirilmesi yönteminin uygulanması gerekir ve bu da temel yöntemin bir parçasıdır. Çeşitli durumlarda yapılmış olan özel kılavuzluklardan genel düşünceler (genel çağrılar) formüle et ve bunları çok ve değişik ünitelerde kontrol et (bunu yalnız kendimiz uygulamayacağız, başkalarına da aynını yapmalarını söyleyeceğiz); sonra bu tecrübeleri biraraya getirip kitlelerin genel kılavuzluğu için yeni direktifler oluştur. Yoldaşlar bunları şimdiki tasfiye ve düzeltme hareketinde ve diğer bütün işlerde yapmalıdırlar. Daha iyi önderlik bunların daha iyi yapılmasına bağlıdır.

7 — Bir alt ve bağlı ünitelere herhangi bir görev (devrimci savaşa, üretim veya eğitime ilişkin; tasfiye ve düzeltme hareketine, görev başı kontrola veya kadroların geçmişlerinin incelenmesine ilişkin; propaganda, örgütlenme, ajanların etkisiz kılınmasına veya başka işlere ilişkin) verildiğinde, daha üst durumdaki örgüt ve bölümlerin her zaman alt örgütün önderi ile ilgilenmeleri gerekir ki, o önder de sorumluluk yükümlenebilsin. Bu yoldan hem görev bölümü hem de birleşmiş merkezî önderlik gerçekleştirilebilir. Bir üst durumdaki bir bölüm, alt örgütün tüm sorumluluğunu taşıyan kişiye (sekreter, başkan, yönetici veya okul müdürü) haber vermeden veya sorumluluk almadan, kendisiyle bir alt işi yapan bir alt bölüme yalnızca ve doğrudan (şöyleki örgüt, propaganda veya ajanların etkisiz kılınması işlerinden biriyle uğraşan bir üst bölüm, aynı işlerle uğraşan bir alt bölüme) gitmemelidir. Hem tüm sorumluluğu taşıyan kişiye, hem de sınırlı ve özel sorumluluğu olan kişiye bilgi ve sorumluluk verilmelidir. Birleşmiş önderlikle işbölümünü birleştiren bu merkezî yöntem, tüm sorumluluğu taşıyan kişi kanalıyla büyük sayıda bir kadroyu harekete geçirmeyi—bazan bir örgütün tüm üyelerini—, belirli bir görevin yürütülmesini ve böylece bazı bölümlerdeki kadro eksikliğinin giderilerek eldeki iş için yeterli sayıdaki insanı aktif kadro durumuna sokmayı sağlar. Bu bile önderliğin kitlelerle birleşmesinin bir yoludur. Örneğin kadroların geçmişlerinin incelenmesini ele alalım. Eğer iş kopuk olarak yapılmışsa, yani örgütün ilgili bölümündeki birkaç kişi tarafından yürütülmüşse şüphesizki iyi sonuç alınamaz. Ama eğer belirli bir örgüt veya okulun yöneticisi kanalıyla yapılırsa—ki böylece üyelerin veya öğrencilerin çoğu, belki de tümü bu işte görev alırlar—ve aynı zamanda üst örgütün ilgili bölüm yöneticileri önderliğin kitlelerle birleşmesi ilkelerini uyguluyarak doğru kılavuzluk yaparlarsa—şüphesizki kadroların geçmişlerinin incelenmesi yeterli bir şekilde tamamlanabilir.

8 — Belirli bir yerde, aynı zamanda çok sayıda merkezî görev olamaz. Herhangi bir zamanda yalnız bir merkezî görev ve bunu tamamlayan ikinci veya üçüncü dereceden görevler olabilir. Buna göre bölgedeki tüm sorumluluğu taşıyan kişi

buradaki mücadelenin tarihini ve koşullarını göz önünde bulundurmak ve görevlerini buna göre doğru olarak sıralandırmak zorundadır. Üst örgütten gelen direktifleri kendi planlamasını hiçe sayarak hemen uygulamaya koyulmamalıdır. Eğer hemen uygulamaya koyulursa pek çok «merkezi görevler» ortaya çıkar, karışıklık ve düzensizlik görülür. Ayrıca üst örgüt de alt örgüte önem derecelerini veya hangisinin merkezi olduğunu belirtmeden aynı zamanda çok sayıda görev vermemelidir, yoksa alt örgütün işlerinde atılacak her adımda karışıklığa gidilecek ve hiçbir kesin sonuç alınamayacaktır. Her bölgenin tarihi durumunun ve şimdiki koşullarının ışığında planlama, ağırlık merkezini doğru saptama, her dönemdeki iş sırasını belirleme, kararları sarsılmaz bir şekilde yürütme ve kesin sonuçlar elde edilmesini sağlama önderlik sanatının bir parçasıdır. Bu aynı zamanda önderlik yönteminin bir sorunudur da, onun için önderliğin kitlelerle ve genelin özelle birleşmesi ilkelerinin uygulanmasında uyanık olunmalıdır.

9 — Önderliğin yöntemlerine ilişkin ayrıntılara burada değinilmedi, ümid edilirki burada ortaya konulan ilkeler üzerinde, bütün bölgelerdeki yoldaşlar biraz kafa yorar ve kendi yaratıcılıklarını kullanırlar. Subjektivist ve bürokratik önderlik yöntemlerini tümüyle ezmek için, mücadele güçleştikçe, Koministlerin önderliklerini, büyük kitlelerin taleplerine bağlamaları ve genel çağrıları özel kılavuzlukla birleştirmeleri gereği artar. Partimizdeki bütün önder yoldaşlar, her zaman öznelcil ve bürokratik önderlik yöntemlerine, bilimsel ve Marksist önderlik yöntemleriyle karşı koymalı ve bu yöntemlerle diğerlerini ezmelidirler. Öznelciller ve bürokratlar, önderliğin kitlelerle, genelin özelle birleşmesi ilkelerini anlamazlar; Parti çalışmalarının gelişimini de büyük ölçüde engellerler. Öznelcil ve bürokratik önderlik yöntemleriyle savaşmak, için, bilimsel ve Marksist önderlik yöntemlerini geniş ve yoğun bir şekilde yaymaya çalışmalıyız.

kadrolar

G. DİMİTROV

Arkadaşlar, en iyi kararlarımız bile, eğer onları uygulama alanına sokacak kişiler yoksa, birer karalama olmaktan ileriye geçemeyecektir. Maalesef, buna rağmen, çözmemiz gereken meselelerin en önemlilerinden biri olan kadro meselesi Kongre'nin ilgisini hiç de çekmemiştir.

Komünist Partisi Yürütme Komitesi'nin raporu yedi gün tartışılmış, çeşitli ülkelerden birçok konuşmacı kürsüye çıkmış, ama Partiler ve işçi hareketi için son derecede önemli olan bu meseleye yalnızca birkaç kişi, onlar da yüzeyde kalan sözlerle değinmiştir. Partilerimiz eylem alanında **herşeye kişilerin, kadroların karar verdiklerini** henüz pek anlamamış görünüyor.

Bir yandan en değerli kadrolarımızı kavga içinde kaybederken, diğer yandan kadro meselesini önemsemeyen bir tutuma girmek asla hoşgörülmez. Bizler bir bilgiçler derneğinin değil, her zaman ateş hattında olan bir hareketin insanlarıyız. En dinamik, en cesur ve en bilinçli unsurlarımız en ön saflarda yer almaktadırlar. Düşman, özellikle faşist ülkelerde, ilk önce bu ön saftaki adamların peşine düşmekte, öldürmekte, hapse ve toplama kamplarına atmakta, akıl almaz işkenceler yapmaktadır. Bu durum saflarımızı durmadan yenilememizi, bir yandan eski kadroları elde tutmaya çalışırken diğer yandan da yeni kadroları yetiştirmemizin ve eğitmemizin gerekliliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Kitle birleşik cephesi hareketinin bizim etkimiz altında büyük bir güç kazanması ve ortaya binlerce yeni işçi sınıfı kavgacısı çıkartması, kadroların hızla eğitilmesi için ayrı bir sebep ve zorunluluk olmaktadır. Bunun da ötesinde, yalnız genç unsurlar ve işçiler değil, daha önce politik bir harekete karışmadığı halde saflarımıza katılan kişiler de devrimci bir nitelik kazanmaktadırlar. Sosyal Demokrat Partinin eski üyeleri ve militanları büyük gruplar halinde bizden tarafa geçmektedirler. Teorik eğitimden yoksun olan bu yeni kadrolar eylemlerinde kendi kendilerine çözmek zorunda kaldıkları önemli meselelerle karşılaşmaktadırlar. Bu da kendilerine, özellikle yasal olmayan Komünist Partilerinde, özel bir çaba harcanmasını gerektirmektedir.

Kadrolar konusundaki doğru politika meselesi yalnızca Partilerimiz için değil, Sosyalist Gençlik Birliği ve bütün diğer kitle örgütleri için, bütün devrimci işçi hareketi için büyük bir önem kazanmaktadır.

Kadrolar konusunda doğru politika nasıl olmalıdır?

1) Birincisi, **adamlarımızı iyi tanımalıyız.** Partilerimizde genel olarak kadrolar üzerinde sistemli bir çalışma yapılmamıştır. Son zamanlarda Fransa, Polonya ve Çin'de bu konuda bazı başarılar elde edilmiştir. Almanya Komünist Partisi de yeraltı devresinden önce kadroları üzerinde böyle bir çalışma yapmıştı. Bu partilerin deneylerin, daha önce dikkati çekmeyen bazı Partili işçilerin incelemeler başlar başlamaz değerlendirilebildiğini göstermiştir. Aynı zamanda, Parti içinde ideolojik

ve politik yönlerden zararlı olan yabancı unsurlar da ayıklanabilmiştir. Bu konuda Fransa'da Bolşevik incelemesinden sonra sınıf düşmanlarının ajanı oldukları anlaşılan ve Partiden atılan Cèlor ve Barbè yeterli birer örnek olarak verilebilirler. Macaristan'da kadroların deneyden geçirilmesi, kimliklerini başarıyla gizleyen provokatörlerin ve düşman ajanlarının açığa çıkartılmasını çok kolaylaştırmıştır.

2) İkincisi, **kadrolar doğru bir biçimde yükseltilmelidirler.** Yükselme gelişigüzel bir olay değil, Parti'nin düzgün işleyen bir fonksiyonu olmalıdır. Kadrolar yalnızca Parti üzerinde toplanan dar çerçeveli görüşlere göre yükseltilirlerse ve kitlelere olan yakınlıkları gözönüne alınmazsa, iyi sonuçlara varılamaz. Yükselmede işçilerin Parti içindeki çalışmaları ve kitleler üzerindeki etkileri temel olarak alınmalıdır. Partilerimizde son derecede başarılı yükselme örnekleri vardır. Örneğin, bugün Kongre Prezidyumunda yer alan bir İspanyol kadın Sosyalist: Dolores (*), iki yıl öncesine kadar kimsenin ilgisini çekmeyen bir üyeydi. İşçilerle sınıf düşmanları arasındaki ilk çatışmalarda eksiksiz bir propagandacı ve savaşçı olduğunu gösterdi. Sonra da Parti yöneticileri arasına yükseldi ve yönetici kadronun en değerli üyelerinden biri oldu.

Diğer ülkeler için de böyle başarılı örnekler verilebilirse de, kadrolar genellikle düzensiz, karmakarışık bir biçimde yükseltilmekte, bu da iyi sonuç vermemektedir. Bazan en önemli yerlere davaya gerçekten zararı olan çok bilmişler, ukalâlar ve gevezeler getirilmektedir.

3) Üçüncüsü, **adamlar en verimli biçimlerde değerlendirilmelidirler.** Her üyenin özelliklerini iyi bilmeli ve bu özelliklerden iyi yararlanabilmeliyiz. İnsan kusursuz olamaz. Arkadaşlarımızı olduğu gibi görmeli, zayıflıklarını ve eksikliklerini gidermeye çalışmalıyız. Partilerimizde, kendilerine uygun görevler verildiği zaman çok faydalı olabilecek kişilerin yanlış değerlendirilmesiyle ilgili bir sürü örnek vardır.

4) Dördüncüsü, **kadrolar uygun bir biçimde dağıtılmalıdır.** Herşeyden önce, hareketin kilit noktalarında kitlelerle ilişkisi olan, kitlelerin bağrından kopup gelen, ileri görüşlü, güvenilir kişiler bulunmalıdır. Önemli bölgelerde bu gibi kişilerin sayısı artırılmalıdır. Kapitalist ülkelerde ise kadroların yerlerinin değiştirilmesi pek kolay değildir. Bu değiştirme işleminin, hesaplanması ve gereken uygun bir biçimde giderilmesinin, maddi durum ve aile meseleleri gibi engelleri ve zorlukları vardır. Bu konuyu çoğu zaman gözönüne almamaktayız.

5) Beşincisi, **kadrolara sistemli olanaklar sağlanmalıdır.** Bu olanaklar arasında ayrıntılı talimatlar, sürtüşme çıkartmayacak bir denetim, yanlışların ve eksikliklerin giderilmesi ve günlük somut eğitim bulunmaktadır.

6) Altıncısı, **kadroların harcanmaması konusuna titizlikle eğilinmelidir.** Partili işçileri gerektiği zaman hemen geri çekmeyi ve yerlerine yeni kadroları sürmeyi öğrenmeliyiz. Parti liderlerinin, özellikle Partilerin yasal olmadıkları ülkelerde, kadroların muhafazasının sorumluluğunu yükümlenmelerini istemeliyiz.

Partimiz gelişmesi, eldeki bütün güçleri en verimli biçimlerde değerlendirmesi, kitle hareketinin uçsuz bucaksız hazinesinden yeni ve zinde işçilerin her zaman canlı olan takviyelerini sağlayabilmesi, ancak doğru bir kadro politikasının uygulanmasıyla gerçekleştirilebilir.

Kadroların seçiminde gözönüne alınacak temel unsurlar nelerdir?

1) Birincisi, kendini işçi sınıfının davasına **kesinlikle adamak, Parti'ye bağlılık** ki bu özellikler sınıf düşmanlarına karşı çarpışırken, hapiste ve mahkemede denenmiş olmalıdır.

(*) **Ibarruri, Dolores** (La Passionaria, 1895 -) 1932'den beri İspanya Komünist Partisi Merkez Komitesinde Politbüro üyesi, 1942'den beri İspanya Komünist Partisi Genel Sekreteri.

2) İkincisi, **kitlelerle mümkün olduğu kadar yakın ilişki.** Sözünü ettiğimiz arkadaşlar kitlelerin çıkarlarını, nabızlarını iyi tanımalı, duygularını ve isteklerini iyi bilmelidirler. Parti örgütlerimizin liderlerinin prestiji, herşeyden önce kitlelerin kendilerini lider olarak tanıması, liderlik kapasitelerini ve deneylerini, mücadeledeki azim ve fedakarlıklarını görüp inanması temeline dayandırılmalıdır.

3) Üçüncüsü, kadroların **gerekli şartları kendiliklerinden yaratma ve karar verirken üzerlerine sorumluluk alma yetenekleri. Sorumluluktan korkan bir insan lider değildir. Kendisi karar veremeyen, «Ben bana söylenen şeyi yaparım.» diyen insan sosyalist değildir. Gerçek bir sosyalist lider yenilgi anında kendisini kaybetmeyen, başarı anında ne yapacağını şaşırmayan, kararların yürütülmesinde sarsılmaz bir sağlamlık gösteren kişidir. Kadrolar en çok mücadelenin somut meselelerini kendiliklerinden çözmek zorunda kaldıkları ve kararlarının bütününden sorumlu olduklarını anladıkları durumlarda gelişirler.**

4) Dördüncüsü sınıf düşmanlarına karşı kavgada **disiplin ve sosyalist sağlamlığı,** bunun yanısıra, sosyalist çizgisinden sapmalara karşı amansız bir mücadele.

Kadroların doğru seçimini sağlayan bu özellikler üzerinde titizlikle durmalıyız. Eylemde çoğu zaman iyi yazan ve iyi konuşan arkadaşlara öncelik verilmektedir. Ama, bu arkadaşlar kadar iyi yazıp konuşamasalar bile, mücadeleye daha yatkın, becerikli, karar verebilen, kitlelerle ilişki kurabilen, kavgaya girip diğerlerini de kavgaya sokabilen kişiler geri plânda bırakılmaktadırlar. Davaya bağlı işçilerin, ileri görüşlü işçi sınıfı liderlerinin arasına tutucuların, doktrincilerin ve ahlâkçıların katıldığı az mı görülmüştür?

Önde gelen kadrolarımız, görevleri hakkındaki bilgilerini **sosyalist temeliyle, kişiliklerindeki devrimci güçle ve görevlerini uygulama ustalığıyla** birleştirmelidirler.

Arkadaşlar, kadrolar konusuna bağlı olarak Uluslararası, İşçi Savunmasının işçi hareketinin bu meselede oynadığı büyük rol üzerinde durmama izin verin. Uluslararası İşçi Savunmasının işçi hareketinin bu meselede politik göçmenlere, ezilen devrimcilere ve anti - faşistlere verdiği destek, birçok ülkede binlerce işçi sınıfı kavgacısının hayatını kurtarmış, gücünü ve savaşma azmini korumuştur. Hapse girenlerimiz Uluslararası İşçi Savunması'nın eylemlerinin son derecede büyük önemini doğrudan doğruya kendi deneyleriyle anlamışlardır.

Ulusararası İşçi Savunması, eylemleriyle yüzbinlerce proleterin, köylüler ve aydınlar arasındaki devrimci unsurların sevgisini, bağlılığını ve derin şükran duygularını kazanmıştır.

Uluslararası İşçi Savunması'nın önemi bugün, burjuva gericiliğinin güçlendiği, faşizmin kudurduğu ve sınıf kavgasının gittikçe belirlendiği şartlar altında büyük ölçüde artmaktadır. Uluslararası İşçi Savunması'nın bugünkü görevi, bütün kapitalist ülkelerde, (özellikle yerel şartlara uyması gereken faşist ülkelerde) emekçi halkların gerçek kitle örgütü haline gelmekdir. Milyonlarca emekçiyi içine alan anti - faşist Halk Cephesinin, birleşik işçi cephesinin, barış ve sosyalizm için faşizme karşı çarpışan emekçi halklar ordusunun «Kızıl Haç»ı olmalıdır. Uluslararası İşçi Savunması çalışmalarında başarılı olabilmek için binlerce etkin üyesini, kendi kişilikleri ve kapasiteleriyle bu son derecede önemli örgütün **özel amaçlarına** çözüm getiren **kadrolarının** büyük çoğunluğunu, eğitmek zorundadır.

Halka karşı **bürokratik bir yaklaşımın** ve isteksiz bir tutumun hem işçi hareketine genel bir zarar verdiğini, hemde Uluslararası İşçi Savunması'nın çalışma ortamı içinde büyük bir **suç** olduğunu burada kesinlikle belirtmeliyim. İşkence odalarında ve toplama kamplarında acı çeken emekçi sınıf savaşçıları, faşizmin ve gericiliğin kurbanları, politik göçmenler ve aileleri, Uluslararası İşçi Savunma-

sı'ndan en büyük yardımı görmelidirler. Uluslararası İşçi Savunması, proleter ve anti - faşist hareketlerin savaşçılarına yardım edilmesi, özellikle işçi hareketi kadrolarının manen ve maddeten muhafazası üzerinde büyük bir önemle durmalıdır. Uluslararası İşçi Savunması örgütlerinin sosyalist ve Devrimci işçileri, attıkları her adımın Uluslararası İşçi Savunması'nın görevleri ve fonksiyonları yönünden işçi sınıfına ve Üçüncü Enternasyonal'e karşı büyük bir sorumluluk taşıdığını iyi bilmelidirler.

Arkadaşlar, bildiğimiz gibi kadrolar en iyi eğitimden, **kavga sürecinde** zorlukları çözümleme sınavlarını verirken ve **olumlu - olumsuz davranışları** birbirinden ayırmaya çalışırlarken geçerler. Grevlerde, gösterilerde, hapiste ve mahkemelerde yüzlerce olumlu davranış örneği gördük. Birçok kahraman tanıyoruz. Ama yüreksizlerle, tabancılarla ve bizi yarı yolda bırakanlarla da az karşılaşmadık. Bu iyi ve kötü örnekleri çoğu zaman unutuyor, insanlara bunlardan ders almayı öğretmiyoruz. Örnek alınması ya da uzak tutulması gereken davranışları belirtmiyoruz. Arkadaşlarımızın ve devrimci işçilerimizin polis sorgularında, hapiste ve mahkemedeki davranışlarını incelemeliyiz. İyi örnekler gün ışığına çıkartılmalı ve uygulanması gereken modeller olarak ortaya konulmalı. Sosyalist olmayan yoz ve karşıt örnekler ise bir kenara atılmalıdır. Birçok arkadaşımız Leipzig duruşmasında söyledikleri sözlerle, mahkemelerdeki Sosyalist davranışının nasıl olması gerektiğini bilen sayısız kadronun yetiştiğini gösterdiler.

Ama Kongre delegeleri, aranızda Romanya'daki demiryolu işçilerinin, Almanya'da en sonunda faşistler tarafından boynu vurulan Fiete Schulze'nin, yiğit Japon arkadaşımız İchikawa'nın, devrimci Bulgar işçilerinin duruşmalarını, proleter kahramanlığı örnekleri verilen diğer birçok duruşmayı ayrıntılarıyla bilen kaç kişi var?

Böyle değerli proleter kahramanlığı örnekleri her tarafa yayılmalı, saflarımızdaki ve işçi sınıfının saflarındaki yüreksizlik, düşmanlık, çürüklük ve zayıflık örnekleriyle karşılaştırılmalıdır. Bu iyi örnekler işçi hareketi kadrolarının eğitiminde büyük ölçüde kullanılmalıdır.

Arkadaşlar, Parti liderlerimiz çoğu zaman, yeteri kadar **adam** olmadığından, propaganda çalışmaları, gazeteler, sendikalar gençliğin ve kadınların eyleminin bu yüzden eksik kaldığından yakınıyorlar. «Adam yetmiyor, adam yetmiyor.» Durmadan bunu tekrarlıyorlar. Bu yakınmalara Lenin'in eskiden söylediği, ama geçerliliğini hiçbir zaman kaybetmeyen şu sözlerle cevap veriyoruz :

> «**Hiç adam yok - ama yine de çok adam var.** Çok adam var, çünkü işçi sınıfında ve toplumun gittikçe farklılaşan tabakalarında karşı çıkmak isteyen huzursuz kişilerin sayısı her yıl biraz daha artıyor. Aynı zamanda, hiç adam yok, çünkü bütün güçleri, hatta en önemsizlerini bile işe koşacak geniş, düzenli birlikte eylemleri örgütleyecek usta örgütçülerimiz yok.»

Adam çoktur. Bu adamları grevler ve gösteriler sırasında kendi örgütlerimizde, işçilerin çeşitli kitle örgütlerinde ve birleşik cephe örgütlerinde bulup ortaya çıkartmamız, kavgada ve eylemde gelişmelerine yardımcı olmamız, işçilerin davasına yararlı bir duruma getirmemiz gerekir.

Arkadaşlar, biz Sosyalistler eylem adamlarıyız. Bizim meselemiz faşizme ve emperyalist savaşa, sermayenin saldırısına karşı, kapitalizmin devrilmesi için mücadele eylemidir. Sosyalist kadroların kendilerini **devrim teorisi** ile güçlendirmelerini de bu **eylem** görevi gerekli kılmaktadır. Teori eylemdeki kişilere yönlendirme gücü, görüş açıklığı ve çalışma güvenliği vermekte, davamızın zaferine olan inancımızı sağlamlaştırmaktadır.

Gerçek devrimci teori kısır teorileştirmeleri, soyut tanımlamalarla oynanan

anlamsız oyunları asla hoşgörmez. Lenin «**Bizim teorimiz doğma değil, eylemimizin kılavuzudur.**» derdi. Kadrolarımıza işte böyle bir teori gereklidir. Hem de ekmek, hava, su kadar gereklidir.

Eylemimizi uyuşukluktan, kalıplardan ve tehlikeli bilgiç taslaklığından kurtarmak isteyenler bunları, kitlelerin başında ve kitlelerle birlikte sürdürülen etkin bir kavgayla ve Marks'ın, Engels'in ve Lenin'in güçlü, verimli öğretilerini kavramak için gösterecekleri **yorulmak bilmeyen bir çalışmayla** yakıp kül etmelidirler.

Bu konuya bağlı olarak, dikkatinizi **Parti okullarımızın** çalışmalarına çekmeyi gerekli buluyorum. Okullarımız bilgiçler, ahlâkçılar ve lâf ebeleri yetiştirmemelidir. Emekçilerin eyleminde ön saflarda yer almak için diğer okulları bırakanlar, yalnızca cesaretleri ve fedakarlık yapmaya hazır oldukları için değil, aynı zamanda diğer işçilerden daha ileri görüşlü oldukları ve emekçi halkların kurtuluş yolunu daha iyi bildikleri için ön saflarda yer alacak kişiler yetiştirilmelidir. Üçüncü Enternasyonalin bütün bölümleri bir saniye bile geçirmeden Parti okullarının uygun örgütlenmesi meselesini ele almalı, bunları savaşçı kadroların geliştirileceği **tezgâhlar** haline getirmenin yollarını aramalıdırlar.

Bana kalırsa Parti okullarımızın ana görevi Parti ve Gençlik Birliği üyelerine, genel bir düşmana karşı mücadeleyi değil, çeşitli ülkelerdeki somut durumları, belirli şartlara Marksist - Leninist yöntemlerin uygulanmasını, belirli bir düşmanla savaşmayı öğretmek olmalıdır. Bu da Leninizm'in edebiyatını değil, canlı devrimci ruhunu incelemeyi gerektirir.

Parti okullarında kadroları eğitmenin iki yolu vardır :

Birinci yol : Soyut teoriyi öğretmek, kafalara mümkün olduğu kadar kuru söz sokmak, tezleri ve kararları edebi bir uslupla kaleme almayı öğretmek arada bir de ülkenin meselelerine, belli işçi hareketlerine, tarihine, geleneklerine, ve o ülkedeki Parti'nin deneylerine şöyle bir dokunmak.

İkinci yol : Öğrencinin kendi ülkesinin proleterya mücadelesinin ana meseleleri üzerinde pratik çalışma yapması ve bunu temel alarak Marksizm - Leninizm'in ana prensiplerini kapsayan teorik bir eğitimden geçmesidir. Öğrenci sonra eylemine döndüğü zaman, nasıl davranması gerektiğine kendi kendine karar verebilecek, **kitlelerin sınıf düşmanlarına karşı verdiği savaşı yönetebilecek bir lider ve bağımsız bir örgütçü olabilecektir.**

Parti okullarının bütün mezunları da aynı derecede başarılı olamıyorlar. Çoğunda büyük sözlere, soyutlamalara, kitap ağzına ve bilgi gösterişine rastlanılıyor. Oysa ki bize kitleler için gerçek Sosyalist örgütçüler ve liderler gerekiyor. Bunlara hem de pek çok ihtiyacımız var. Bu öğrencilerin iyi tezler yazıp yazmamaları pek o kadar önemli değil (aslında buna da çok ihtiyacımız var): Önemli olan şey zorluklardan yılmadan örgütleme ve yönetmede başarılı olabilmeleridir.

Devrim teorisi devrim hareketlerinin genelleştirilmiş, **özetlenmiş deneyleridir.** Sosyalistler kendi ülkelerinde uluslararası işçi hareketlerinin bütün kollarının yalnız geçmişteki değil, aynı zamanda bugünkü mücadele deneylerini de değerlendirmelidirler. Diğer yandan, deneylerin doğru değerlendirilmesi demek, mücadele yöntemlerinin ve hazır biçimlerin bir ülkeden diğerine, bir durumdan diğer bir duruma olduğu gibi aktarılması demek değildir ki, bu gibi olaylar Partilerimizde çok görülmektedir. Yöntemlerin, eylem biçimlerinin ve hatta Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin kapitalizmin egemen olduğu ülkelerde aynen taklit edilmesi faydadan çok zarar getirir, getirmiştir de. **Uluslararası eylem çizgisinin her ülkenin** hayatının çeşitli şartlarına uygulanmasını bu deneylerinden öğrenebiliriz. **Büyük sözleri, adi formülleri, bilgiçliği ve doğmacılığı,** kapitalizme karşı verilen mücadelede bir kenara itmeyi, bunları alay konusu yapmayı öğrenmeliyiz.

Arkadaşlar, attığımız her adımda, kavga sürecinde, özgürlükte, hapiste, her zaman öğrenmeliyiz. Öğrenip savaşmalı, savaşıp öğrenmeliyiz.

Sosyalistlerin uluslararası kongrelerinin hiç biri bu Kongre kadar dünya kamuoyunun ilgisini çekmemişti. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, Kongremizin gidişini izlemeyen tek bir ciddi gazete, tek bir politik parti, tek bir ciddi politik ya da sosyal lider yoktur.

Bütün dünya faşistlerinin, özellikle Alman faşistlerinin kudurmuşçasına ulumaları, kararlarımızın markı tam ortasından vurduğunu gösteriyor.

Üçüncü Enternasyonal, Sosyalistlerin uluslararası partisi, burjuva karşı-devrim ve faşizmin kapitalist ülkelerdeki emekçi halkları yerinde tutmaya çalıştıkları karanlık gecede bütün insanlığa kapitalizmin boyunduruğundan, faşist barbarlığından ve emperyalist savaşın tehditlerinden kurtuluş yolunu gösteren bir meşale oluyor.

İşçi sınıfının eylem birliğinin kurulması, bu yol üzerindeki **karar** safhasıdır. Evet, işçi sınıfının her daldaki örgütlerinin eylem birliği, bütün eylem alanlarında ve sınıf kavgasının bütün kesimlerindeki güçlerin birleştirilmesi.

İşçi sınıfı **sendikalarının birliğini** sağlamalıdır. Bazı reformcu sendika liderleri sosyalist Partilerin sendikaların işine karışacağını, sosyalist partizanlarına sendikaların içinde bulundukları zaman, sendika demokrasisinin yıkılacağını söyleyerek işçileri korkutmaya kalkıyorlar. Bizleri sendika demokrasisinin karşısındaymışız gibi göstermeye çalışmak kafasızlıktır. Bizler sendikaların kendi meseleleri üzerinde kendilerinin karar verme haklarını her zaman savunuyor ve koruyoruz. Eğer sendika birliği için sendikalar içindeki sosyalist unsurları dışarı atmak gerekiyorsa, buna bile hazırız. Birleşik sendikaların bütün politik partilerden bağımsız olması konusunda bir anlaşma yapmaya da hazırız. Ama sendikaların burjuvaziye **bağlanmasına** her zaman karşı olacağız ve sendikaların proleterya ile burjuvazi arasındaki kavgada tarafsız kalamayacağı biçimindeki görüşümüzden de asla vazgeçmeyeceğiz.

İşçi sınıfı emekçi gençliğin ve bütün anti-faşist gençlik örgütlerinin **birliğini** sağlamaya, gençliğin faşizme ve diğer halk düşmanlarının yıldırıcı etkisi altında kalan kesimini yenmeye çalışmalıdır.

İşçi sınıfı işçi hareketinin bütün alanlarında birliğini sağlamalıdır ve sağlayacaktır. Bizler, kapitalist ülkelerin sosyalistleri ve devrimci işçileri, Kongremizin uluslararası işçi hareketinin en önemli meselelerinde kararlaştırdığı yeni hareket çizgisini eylem alanına ne kadar çabuk, sağlam ve kararlı bir biçimde uygularsak, bu birlik de o kadar çabuk gerçekleşecektir.

İleride bir sürü zorlukla karşılaşacağımızı biliyoruz. Yolumuz düzgün, asfalt bir yol değildir ve üzeri güllerle de döşenmemiştir. İşçi sınıfı, yolunda hatta kendi içinde beliren bir sürü engeli yok etmek zorunda kalacaktır. Herşeyden önce, Sosyal Demokrasinin karşı-devrimci unsurlarını temizlemek zorunda kalacaktır. Burjuva karşı-devriminin ve faşizmin demir ökçeleri altında bir sürü kurban verilecektir. Proleteryanın devrim gemisi limana ulaşmadan önce suyun altında gizlenen birçok kayadan sıyrılmak zorundadır.

Tarihi gelişmenin bütün akışı işçi sınıfının davasından yana olmuştur. Gericilerin, faşistlerin, bütün dünya burjuvazisinin tarihin çarkını geriye çevirme çabaları boşa gidecektir. Hayır, o çark ileri doğru dönmektedir ve sosyalizmin dünya çapındaki kesin zaferine kadar da dönecektir.

Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıflarının bir tek eksiği vardır : Kendi saflarında birlik.

O halde Üçüncü Enternasyonal'in devrimci sesi, bu kürsüden bütün dünyaya bir daha duyurulsun.

Dünya işçileri, birleşiniz...

13 Ağustos 1935

faşizme karşı mücadele somut olmalıdır

G. DİMİTROV

Faşizmin hiç bir genel tarifi —doğru olsa bile— değişik aşamalardaki bütün ülkelerde gelişiminin ve faşist diktatörlüklerin çeşitli biçimlerinin özel niteliklerinin incelenmesi gereğini ortadan kaldırmaz. Her ülkenin kendi ulusal özelliklerini, faşizmin özel ulusal niteliklerini incelemek, irdelemek ve ortaya koymak ve buna göre faşizme karşı etkili mücadele yöntem ve biçimleri bulmak zorunludur.

Lenin bizi, «kalıplaşmış yöntemlere, mekanik genelleştirmelere, taktik kurallarının, mücadele kurallarının aynı tutulmasına» karşı kesin olarak uyarmıştı. Bu uyarı özellikle, büyük sermayenin çıkarları için kitlelerin ulusal duygu ve davranışlarını ve anti-kapitalist eğilimlerini sömüren bir düşmana karşı mücadele meselesiyle ilgilidir. **Böyle bir düşman her açıdan mükemmel olarak tanınmalıdır.** Hiç gecikmeden onun çeşitli manevralarına karşılıkta bulunmalı, gizli hareketlerini keşfetmeli, onu her alanda her an püskürtmeye hazır olmalıyız.

Bütün ülkeler ve halkları için geçerli, evrensel bir faşizmin gelişim şeması ortaya koymak büyük bir yanlış olacaktır. Bu, gerçek bir mücadele sürdürmemize yardım etmeyecek, zararlı olacaktır. Üstelik meselenin böyle konulması, doğru ve tutarlı olarak yaklaşıldığında —gelişimin belirli bir aşamasında— faşizme karşı mücadele cephesi içine alınabilecek veya en azından tarafsız hale getirilebilecek grupların faşizm kampına itilmesi sonucunu doğuracaktır.

Fransa ve Almanya'da faşizmin gelişimini örnek olarak alalım. Bazı arkadaşlar faşizmin Fransa'da, Almanya'da olduğu kadar kolay olarak gelişemeyeceğine inanmaktadırlar. Bu görüşte doğru ve yanlış olan noktalar nelerdir? 18. ve 19. yüzyıllarda birkaç devrim geçirmiş olan Fransa'da olduğu gibi, Almanya'da köklü demokratik gelenekler olmadığı doğrudur. Fransa'nın, harbi kazandıktan sonra «Versailles» sistemini diğer ülkelere empoze ettiği ve Almanya'da olduğu gibi halkın incitilmediği (bu faktör Almanya'da önemli bir rol oynamıştı) doğrudur. Faşizmin iktidara gelmesinden önce bile köylünün büyük bir kesiminin tutucu partilerin etkisi altında bulunduğu Almanya'nın tersine Fransa'da bilhassa güneyde köylü kitleleri cumhuriyetin lehinde ve anti-faşist idiler.

Fakat, Fransa ve Almanya'daki faşist hareketlerin gelişimlerinin mevcut farklarına, Fransa'da faşizmin saldırısını önleyen faktörlere rağmen orada faşist tehlikesinin devamlı artışına dikkat etmemek veya bir faşist **darbe** ihtimalini küçümsemek uzağı görememek demektir. Bundan başka, Fransa'daki bazı faktörler faşizmin gelişmesinin lehindedir. Fransa'da diğer kapitalist ülkelerden daha sonra başlayan iktisadi buhranın daha derin ve kesin olarak devam ettiğini ve bunun büyük ölçüde, faşist demagojiyi teşvik ettiğini unutmamalıyız. Fransız faşizmi orduda ve memurlar arasında, Ulusal Sosyalistlerin Reichswehr'de (*) iktidara gelmeden önce

(*) **Reichswehr**, Alman Ordusu.

sahip olmadıkları güçlü araçlara sahiptirler. Bundan başka, hiçbir ülkede parlementer rejim, Fransa'da olduğu kadar çökmemiş ve kitleler arasında öfkeye yol açmamıştır. Biliyoruz ki, Fransız faşistleri, bunu burjuva demokrasisine karşı mücadele ederken silah olarak kullanmaktadır. Ayrıca Fransız burjuvazisinin, politik ve askeri egemenliğini Avrupa'da kaybetmek korkusuyla faşizmi geliştirmeye çalıştığı da unutulmamalıdır.

Böylece, anlaşılmaktadır ki Thorez ve Cachin'in her zaman bahsettikleri ve bizim içten bir sevinçle karşıladığımız Fransa'daki anti-faşist hareketin kaydettiği başarılar, hâlâ işçi kitlelerinin faşizme giden yolu tamamiyle kapattığını göstermekten uzaktır. Raporumda bahsettiğim Fransa işçi sınıfının faşizme karşı mücadeledeki görevlerinin büyük önemini bir kere daha kesinlikle belirtmeliyiz.

Faşizmin geniş bir kitle temeline sahip olmadığı ülkelerde zayıf olduğunu ileri süren aldatıcı bir görüşe sahip olmak da aynı şekilde tehlikelidir. Geniş bir temele sahip olmadığı halde devletin silahlı güçlerine dayanarak iktidara gelen faşizm aynı zamanda devlet organlarını da kullanarak temelini genişletmeye çalışmaktadır. Bulgaristan, Yugoslavya ve Finlandiya gibi ülkeler bunun açık örneğidir.

Dutt, çeşitli ülkelerdeki faşist hareketin özel niteliklerini dikkate almadan burjuvazinin her reaksiyoner tedbirini yanlış bir tutumla faşizm olarak kabul edip, bütün sosyalist olmayan kampı faşist diye adlandıracak kadar ileri giderek faşizmi genel bir kavram olarak mütalâa etme eğiliminin aramızda mevcut olduğu görüşünde haklıydı. Çünkü sonuçta faşizme karşı mücadele, güçlenmemiş zayıflamıştı.

Şimdi bile faşizm sorununa yaklaşımda, klişe kalıntılarına rastlamaktayız. Örneğin, bazı arkadaşlar, Roosevelt'in (**) «New Deal» programının İngiltere «Ulusal Hükümetinden» daha açık ve daha kesin bir biçimde burjuvazinin faşizme doğru gelişimini temsil ettiğini iddia etmektedirler. Böyle bir iddia faşizm sorununa klişeleşmiş bir yaklaşımın işareti değil midir? Roosevelt'e karşı çıkan Amerikan mali sermaye çevrelerinin, ABD'deki faşist hareketi teşvik eden ve örgütleyen en büyük güç olduğunu bir kimsenin görememesi için adi şemalara bağlı olması gerekir. «Amerikan vatandaşının demokratik haklarını savunan» bu çevrelerin iki yüzlü taşkınlıklarının arkasında Birleşik Devletler'de gerçek faşizmin gelişini görememek işçi sınıfını en kötü düşmanına karşı mücadelesinde yanıltmakla aynı anlama gelmektedir.

Tartışmada değinildiği gibi, koloni ve yarı-koloni ülkelerde de bazı faşist gruplar gelişmektedirler, fakat şüphesiz Almanya, İtalya ve diğer kapitalist ülkelerde görmeye alıştığımız faşizm çeşidinden değildir buralardaki faşizm. Burada özel ekonomik, politik ve tarihsel şartları incelemeli ve dikkate almalıyız. Ayrıca bütün bunlara bağlı olarak da faşizm kendine özgü biçimler almaktadır ve almaya devam edecektir.

Düşünce tembelliği içindeki bazı arkadaşlar gerçek hayat fenomenlerine **somut** olarak yaklaşamamakta, gerçek durumun ve sınıf güçleri arasındaki ilişkinin dikkatli ve **somut** bir incelemesi yerine genel, **yüzeyde formüller** getirmektedirler. Bunlar bize yanılmaz bir amaçla ateş eden keskin nişancıları değil, ya çok yükseğe ya çok aşağıya, ya çok yakına ya çok uzağa ateş ederek her zaman **hedefi şaşıran** «yaman» silahşörleri hatırlatmaktadırlar. Fakat biz, işçi hareketinin sosyalist savaşçıları, işçi sınıfının devrimci öncüleri olarak hedefi şaşırmadan vuran keskin nişancılar olmak isteriz.

(**) **Roosevelt, Franklin (1882 - 1945)** Amerikanın ileri gelen devlet adamlarından. ABD Demokrat Partisi liderlerinden. 1933-45 arasında Devlet Başkanı.

ortak pazar halkımızın üstündeki sömürüyü derinleştirecektir

23 Kasım 1970 günü Brüksel'de imzalanan katma protokol ile, Türkiye'nin Ortak Pazar üyeliğine geçiş dönemi başlatıldı. Devrimci gençlik bu nedenle Ortak Pazar'ı yeniden protesto etti, Ortak Pazarı ve tezgâhlayıcıları olan emperyalist güçler ile yerli işbirlikçilerini halka teşhir etme kararı aldı ve devrimcilerle birlikte bütün ilericileri eylem birliğine çağırdı. Diğer devrimci unsurlar ve kuruluşlar da kampanyaya katıldılar.

Burada, Ortak Pazarın niteliği ve Türkiye'nin konumu ile ilgili noktalara kısaca göz atalım.

ORTAK PAZAR, TEKELCİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR.

Kapitalist sistemde, çok sayıdaki kapitalist kuruluş serbest rekabet döneminden sonra, tekeller haline dönüştü. Her bir kapitalist kuruluşu ekonomik bir birim gibi alırsak, tekelleşme süreci tamamlandığında, bu çok sayıdaki ekonomik birimden, daha az sayıda, fakat daha büyük ekonomik birimlere varılmış demektir. Bir yandan tekeller, kapitalist devleti egemenlikleri altına alır ve tekelci devlet kapitalizmini oluştururlarken, bir yandan da rekabet, bu kez tekeller arası çapta ve uluslararası planda gelişti. Bu ise, bir dizi çatışmalardan sonra uluslararası tekelci birlikleri, kartelleri ortaya koydu. Emperyalizm sistem olarak yeni bunalım dönemlerine girdikçe, devlet düzeyinde örgütlenmiş mali sermayenin güttüğü yeniden paylaşım savaşları doğdu. Fakat, kapitalist sisteme özgü ve değişik biçimlere girmesine rağmen hiç kaybolmayan kapitalist kuruluşlar arası rekabet, kaçınılmaz olarak kapitalist kuruluşların daha üst düzeyde, daha az sayıda, fakat daha büyük birimler halinde organize olmaları sonucunu getirmektedir.

Ortak Pazar da, Amerikan emperyalizminin oluşturduğu ekonomik organizasyona karşı Batı Avrupalı emperyalist güçlerin yutulmadan, silinip-süprülmeden direnip, rekabet edebilecekleri büyüklükte bir ekonomik organizasyona kavuşma, daha büyük bir ekonomik birime ulaşma girişimidir.

EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞKİLER GÜÇLENİYOR.

Emperyalistler arası iç çelişkilerin güçlendiği ve üçüncü genel bunalım döneminin yaşandığı günümüzde, Batı Avrupa ülkeleri, Amerikan emperyalizminin açıktan açığa kendilerini de tehdit etmeğe başladığını görmüşlerdir. Dünya halklarının devrimci mücadeleleri, emperyalizmin sömürü alanını gitgide daraltmakta, gerek sermaye ihracı, gerekse mal ihracı, ucuz hammadde ve işgücü sağlama, vb. olanaklarını adım adım ortadan kaldırmaktadır. Gitgide daralan bu pazarlar üzerinde ise Amerikan emperyalizmi diğer emperyalist güçlere göre kesin ağırlığını koymuştur ve hatta diğer emperyalistlerin bazı pazarlarda varlıklarını sürdürmeleri, bir anlamda Amerikan emperyalizminin «icazetine» bağlıdır. İşin asıl önemli yanı, bizzat Batı Avrupa'nın Amerikan sermayesinin işgaline uğramış bulunmasıdır; 1958-68 arasında Amerikan tekellerinin Avrupa'ya yatırımları 10 milyar dolara ulaşmıştır ve şimdiden Amerikan tekelleri, kritik sanayi dallarından önemli bir kısmının %45 ile %85'ini ellerine geçirmişlerdir.

Dünya pazarlarında hızla Amerika ile rekabet edemez hale gelen ve gerileyen bu ülkeler, bir yandan Avrupa'daki hareket alanlarının da Amerikan tekellerinin istilâsına uğradığını görünce, belli bir telâşa kapılmışlardır.

Bu yolda ilk girişimler, Euratom, Avrupa Kömür-Çelik Birliği, Benelux Gümrük Birliği, gibi organizasyonlarla sonuçlanmıştır. Bugün, devletler üstü düzeyde B. Avrupalı emperyalistlerin birleşip, örgütlenecekleri ekonomik ve bağlı olarak siyasi organizasyon, Ortak Pazar (AET) şeklinde formüle edilmiştir. Böylece, her biri ayrı başına Amerikan emperyalizminin rekabetine ve istilâsına dayanamayan B. Avrupa'lı emperyalist güçler, Ortak Pazar şeklinde devlet düzeyini aşan, daha büyük bir ekonomiye (entegrasyona) ulaşarak, rekabeti sürdürmeyi deneyeceklerdir.

Burada dikkati geçen bir nokta vardır; Amerika, Ortak Pazar karşısında radikal birtakım engellemelere girişmemiştir. Bunun bir nedeni, Amerika'nın değerlendirmesine göre, B. Avrupa ülkelerinin Amerikan sermayesine karşı yeniden örgütlenmede geç kalmış olmalarıdır. O kadar ki, Amerika ile rekabet etmeye en yakın gücü taşıyan B. Almanya bile, Amerikan tekellerinin istilâsından kendisini kurtaramamıştır. İkinci olarak Amerika, Ortak Pazarı, ciddi bunalımlara gebe gözüken NATO'ya ekonomik bir taban teşkili açısından değerlendirmiştir. Zaten, dünya şartları ve Amerikan emperyalizminin içinde bulunduğu objektif durum da, Amerika'nın Ortak Pazara açıktan açığa cephe almasına ve radikal bir takım engellemelere girişmesine elvermemektedir.

EMPERYALİZMİN SONUNU BELİRLEYİCİ FAKTÖR, DÜNYA HALKLARININ DEVRİMCİ MÜCADELESİDİR.

Emperyalistler arası çelişkileri keskinleştiren süreci dünya halklarının devrimci mücadelesi hızla derinleştirmektedir. Bu mücadele, emperyalizmin sömürü alanının günden güne daralması sonucunu doğurmaktadır. Emperyalizm **(kapitalizmin en yüksek aşaması)** öylesine ekonomik işleyiş kurallarına dayalıdır ki, organizmasını genişletemez, yayamazsa, eski durumunu da koruyamaz, geometrik diziyle yokuş aşağı iniş başlar. Bu dönüm noktası geciktirilmek için bir taraftan talebin pompalanması, bir taraftan mal çeşitliliğinin artırılması ve kullanım periyodunun kısaltılması, vs. yollarına başvurulurken, aynı amaçla büyük tüketime yol açan savaşlara (örneğin Vietnam savaşına) ve uzay programlarına vs. girişilir. Dünya halklarının devrimci mücadeleleri sonucu emperyalizmin sömürü alanlarını daraltması ise, kaçınılmaz olarak emperyalizmin elinde kalan alanlarda sömürüsünü yoğunlaştırması yolunu açarken, bir yandan da emperyalist güçler arası çelişkiler keskinleşir. Bu görünümün getireceği diğer iki husus ise, gittikçe ağırlaşan sömürü karşısında hergün dünya halklarından yeni bir bölüğün devrimci mücadeleye girişmesi; sömürü imkânları daraldıkça emperyalist güçlerin kendi ülke halklarına ve işçi sınıflarına 'sus payı' veremez hale gelişleri ve onların gelişimlerini büsbütün durdurmaya başlamaları ile de emperyalist ülke halklarının devrimci mücadeleye hızla kaymalarıdır.

Emperyalizmi kovan her ülke, emperyalizmin beslenme damarlarından birini kesiyor demektir. Emperyalizmin sömürü alanları daraldıkça, sistemi işleten mekanizmaları çalışamaz hale gelmektedir. Bu ise emperyalistler arası "ayakta kalma, yekdiğerine yutulmama" mücadelesini ön plana çıkartmaktadır. Ortak Pazar, bu son nefese doğru giden sürecin en önemli işaretlerinden biri olarak gözükmektedir. Bu yolda dünya halklarının emperyalist zincirde açtıkları her gedik, emperyalizmin sonu ve dünya devrimi için bütünleşen bir ağı güçlendirmektedir ve bu süreçte dünya halklarının devrimci mücadelesi, belirleyici faktördür. Sosyalist kuruluşa geçen her toplum ise hem dünya halklarının devrimci mücadelesine

güç katar, hem de bu mücadeleden, emperyalist bloka karşı yerleşip-kökleşmede güç alır.

"ORTAK PAZAR BEŞERİYET TARİHİ BOYUNCA İNSAN ZEKÂSININ VÜCUDA GETİRDİĞİ EN CESUR ESERDİR"-İsmet İnönü

Zamanın hükümet başkanı İnönü, 12 Eylül 1963'de, Ankara anlaşmasını imzalaması nedeniyle yaptığı konuşmada böyle diyordu. İnönü'nün sınıfsal yeri ve meselelerin özüne inmekteki yetisi bellidir; bu bakımdan sözleri üzerinde ayrıca duracak değiliz. Ama şurası açıktır ki, 31 Temmuz 1959'da Ortak Pazar'a giriş için resmi müracaatın gerçekleştirilmesinden sonra, müracaatın kabulü ve 1963 Ankara anlaşmasının imzalanması, bugün bağımsızlık kavgası verenleri 'zehir saçmakla' suçlayarak iktidar koltuğu için partisine prim yapmaya çalışan ve Ortak Pazar'a karşı çıkmaya da çamur attığı devrimcilerin mücadelesi sonucunda mecbur kalan İnönü hükümeti tarafından gerçekleştirilmiştir. Anlaşma, ilgili ülkeler parlamentolarınca onaylandıktan sonra, 1 Aralık 1964'de yürürlüğe girmiştir. Türkiye'nin kesin ortaklığa kabulü, üç kademeli bir devreden sonra gerçekleşecekti:

1. Hazırlık dönemi: 5 yıl (gerekli hazırlıklar tamamlanamadığı taktirde 12 yıla kadar uzatılabilecekti)
2. Geçiş dönemi: 12 yıl
3. Katılma dönemi: İmza tarihinden, yaklaşık olarak 22 yıl sonra Ortak Pazar'a bütün yükümlülükleriyle katılınacaktır.

Hazırlık dönemi, 1 Aralık 1969 tarihinde sona ermiştir. Devrimciler Ortak Pazar'a temelden karşı çıkarlarken, bir kısım burjuva 'aydın'ı ve bu arada DPT uzmanları da, hazırlık döneminin uzatılma imkânlarının olduğu, geçiş döneminin derhal başlatılmasının hiçbir hazırlığı olmayan ekonominin tamamen mahvına sebep olacağı gerekçesiyle itirazlarda bulunmuşlardır. Bu arada işbirlikçi Demirel hükümeti, 22 Temmuz 1970 tarihinde, ikinci dönemin başlatılmasına karar vermiş ve Türkiye'yi Çağlayangil'in temsil ettiği, kapalı kapılar ardındaki görüşmelerden sonra 23 Kasım 1970 tarihinde katma protokol imzalanarak ikinci dönem başlatılmıştır.

ORTAK PAZARA NİÇİN KATILIYORMUŞUZ?

Ortak Pazar'a katılmalıymışız, çünkü Türkiye 150 yıldır Batılı olmak için uğraşıyormuş. Zaten NATO'ya bağlılığımız, Ortak Pazarın ardından kurulacak Avrupa Birleşik Devletleri'ne katılmamızı gerektirirmiş ve de Türkiye böylesi bir fırsatı bir daha ele geçiremezmiş.

Ortak Pazar'a katılmalıymışız, çünkü gümrüklerin kaldırılması, tarımsal ürünlerimize, rakiplerimize nazaran ucuzluk sağlarmış ve böylece Türkiye, tarımsal ürünlerine yeni ve geniş bir pazar bulurmuş. Böylece döviz gelirimiz yükseleceğinden, sanayileşmemiz için gerekli yatırım mallarını rahatça ithal edebilirmişiz. Hem, bir-iki kalemlik tarım ihraç ürünlerimize rakip olan Yunanistan Ortak Pazar'a katıldığına göre, bizim katılmamız çok daha kaçınılmazlaşmaktaymış. ... Bu cahilce yutturmacalardan önce, son imzalanan katma protokolun kabaca esaslarına göz atalım.

KATMA PROTOKOL ESASLARI.

İmzalanan katma protokola göre, Türkiye'nin Ortak Pazar'a karşı **bu dönemdeki** yükümlülükleri, anahatlarıyla şunlardır:

— Türkiye, Ortak Pazar üyelerine karşı, gümrük duvarlarını kademeli olarak 12 yılda sıfıra indirecektir.

— Türkiye'nin ithalâtta uyguladığı kota yoluyla kısıtlama rejimi, üye ülkeler için kademeli olarak, 22 yılın sonunda tamamen kaldırılacaktır. Bu süre içinde yine kademeli olarak kotalarda Ortak Pazar'a tanınan kontenjanlar (önce % 10, sonra % 20'lik oranlarda) artırılacaktır.

— Türkiye, Ortak Pazar'ın üye olmayan diğer ülkelere uyguladığı Ortak Tarifeyi 12 ve 22 yıllık süreler sonunda aynen yürürlüğe koyacaktır.

Buna karşılık Ortak Pazarcıların Türkiye'ye karşı yükümlülükleri de şöyledir:

— Protokolun imzası ile birlikte topluluk, Türk ürünlerine karşı gümrükleri sıfıra indirecektir. Ancak, dokuma maddeleri için bu işlem 12 yıl sonra gerçekleştirilecektir.

— Topluluk, dokuma hariç, bütün miktar tahditlerini kaldıracaktır. İleride güçlükle karşılaşırlarsa, ayrıca ipek kozasını da kontenjana bağlama hakkını saklı tutmaktadırlar.

—"Tarafların ekonomik durumları uygun olduğu taktirde" daha başka 'tavizler' verilebilecektir.

ORTAK PAZAR, HALKIMIZ ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜYÜ DERİNLEŞTİRECEKTİR.

Emperyalist güçler Ortak Pazar yoluyla Türkiye üzerinden geliştirmek istedikleri çıkarlarını, ekonomik ve siyasi planlara dayandırmaktadırlar. Salt ekonomik açıda, Türkiye'nin emperyalistlere dikensiz gül bahçesi halinde, sürecekleri mallar için bir pazar teşkil etmesi; ucuz hammadde ve işgücü kaynağı olarak değerlendirilmesi; siyasi bağımsızlıklarını birer-üçer sağlayan Orta-Doğu ve Afrika ülkeleri ile (burada monte edilecek malların bizim kanalımızla ihraç ettirilmesi yoluyla) ekonomik ilişkilerin sürdürülmesinde araç ve angaryanın yükleneceği bir atölye olarak kullanılması,... gibi hususlar yatmaktadır. Yerli işbirlikçilerinin Ortak Pazar'a girişimizde ileri sürdükleri gerekçelerin ise gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur.

Türkiye'nin, bu koşullar altında tarımsal ürünlerinin ihracını kayda değer biçimde artırması olanağı yoktur; halen tarım ürünlerimizin büyük bir kısmına ya hiç talep yoktur, ya da bunların talepleri, gümrükler sıfıra indirilse bile önemli bir artış gösterme şansına sahip değildir. Tarım üretim tekniklerinin ilkelliği, prodüktivitenin artırılamaması, üretimdeki gerileme ve önemli bazı tarım ürünlerini ithal etmek zorunda kalışımızın yanısıra, Ortak Pazar ülkelerinin, tarım ürünlerinden önemli bir kısmında üretim fazlasından yakınmaları, bu gerçeği doğrulamaktadır. Öte yandan Ortak Pazar ülkelerinde, tarım ürünlerinin perakende fiyatları, Türkiye'deki toptan fiyatlardan düşük bulunmaktadır. Anlaşma hükümlerine göre, Ortak Pazar'a Türkiye'den daha ucuza tarım ürünü satabilecek bir üçüncü ülke çıkması halinde, Ortak Pazar ülkeleri buralardan ihtiyaçlarını karşılayabileceklerdir. Kaldı ki, Türkiye için tanınacağı vaadedilen ufak tefek kolaylıklar, İspanya ve İsrail gibi ülkelere, zaten tanınmış bulunmaktadır. Bütün bunlar bir yana atılsa bile, Ortak Pazar ülkelerinin tarım ürünlerimiz için gümrükleri sıfıra indirmeleri, özellikle fiyat yapımız açısından pratikte yine bir değer taşımayacaktır; hatırlanmalıdır ki, halen ihracatın sürdürülebilmesi, ihracatçıya % 40 vergi iadesi yapılarak mümkün olmaktadır. İmalât sanayiinde ise herhangi bir gelişme kaydedilememiştir; sadece, emperyalist plana uygun olarak, daha geri düzeydeki ülkelere, Türkiye'de monte edilen mamullerin bir kısmının ihracı yolunda hazırlık-

lar yapılmaktadır. Hepsinin ötesinde, asıl önemli olan şudur; bütün dünyada hammadde fiyatlarında sürekli bir düşüş, mamul madde fiyatlarında ise artış trendi izlenmektedir. Bunun yanısıra, tarımda artan maliyet şartları içinde çalışılmaktadır. Tarım ürünlerimizin ihracının artırıldığını varsaysak bile, belli miktarda sanayi ürünü ithal etmek için gitgide artan miktarlarda tarım ürünü vermeyi gerektiren koşullar altında, bu tutumun sanayileşmeyi gerçekleştireceğini söylemek, **bağımsız bir ekonominin bile** bilerek sömürgeleştirilmesine ortam hazırlamak demektir... İşin gerçek yüzünde, Türkiye'nin Ortak Pazar Ülkeleri tarafından ortaklaşa sömürülen bir pazar haline getirilmesi yatmaktadır.. Türkiye'nin döviz gelirinin arttığı varsayımı yapılsa bile, kotaların da kaldırılacağı bir durumda, bu dövizin lüks tüketime, dış borç ödemelerine, hafif tüketim endüstrisine, asıl önemlisi de sınaî «mamul» ithaline akacağı açıktır. Makinalar yapan makina sanayii bir yana (çünkü emperyalizmin boyunduruğu altında bu zaten gerçekleşemez), gümrük duvarlarının indirilmesiyle Batı Avrupa'nın bol, ucuz, standardize edilmiş, kaliteli sınaî ürünlerinin istilâsı, hiçbir rekabet şansı bulunmayan yerli imalât sanayiinin tasfiye olunmasına, yine aynı nedenlerle yatırım malları sanayinin kurulmasının düşünülmesinden bile vazgeçilmesine yol açacaktır. Sanayi bakımından özünde bugününkünden bile geriye gidilmesi, özellikle temel sanayi ürünleri için emperyalizme bağımlılığın artırılması, tarım ürünlerinin düşük değişimi yoluyla sömürünün derinleştirilmesini sağlayacaktır.. Emperyalizmin Türkiye'yi, daha da avantajlı, geniş sürüm imkânları açan bir pazar ve bol-ucuz işgücü ve hammadde kaynağı haline getirmekle yetineceğini düşünmek yanlıştır. Türkiye için düşünülen asıl fonksiyonun, gerek ekonomik planda, gerekse politik planda emperyalizm için bir sıçrama tahtası, her anlamıyla tekelci sermayeye üs teşkil etmek olduğu anlaşılmaktadır. Bu sıçrama tahtası konumu, siyasi planda, en az ekonomik açıda olduğu kadar önem taşımaktadır. Önümüzdeki evrede Orta-Doğu'nun devrimci mücadelede ana mihrakı teşkil etmekte oluşu, Orta-Doğu'da geniş emperyalist çıkarların, özellikle petroldeki çıkarlarının korunması ve bölgede emperyalist nüfuzunun hızla çözülerek evrensel planda sonuçlara güç katması endişeleri, Yunanistan'dan Pakistan'a uzanan emperyalist kontrol zincirinin en önemli halkasını ise Türkiye'nin teşkil edişi, Türkiye'nin siyasi plandaki önemini işaretlemiştir. Çözülme eğilimi taşıyan Nato'ya Ortak Pazar yoluyla plato yaratma çabası, işin bir diğer parçasıdır. Türkiye'nin Akdeniz'deki limanlarının Amerika'nın 6. Filosuna açılmasının kaçınılmazlaştığı üst üste tekrarlamaya başlanmıştır.

TÜRKİYE, HALK DÜŞMANLARINA MEZAR OLACAKTIR!

Ortak-Pazar oyunu, Türkiye halkları üzerine oynanan oyunların bir parçasıdır ve onlarla bütünleşmektedir. Ortak-Pazar oyununu soyutlayarak tek başına çözümlemeye kalkmak, ya da bu yolda bir propagandayı yürütmek, en azından dar kafalılıktır. Ecevit, sözde, solunun yapmağa kalkıştığı budur. İçinde bulunduğumuz konumun bir ürünü olan bu sorunu da, bütünleştiği diğer sorunlarla birlikte temelden çözecek tek güç, halk savaşı ve işçi sınıfı önderliğindeki demokratik halk iktidarıdır. Türkiye halkları, tüm emperyalist tertiplere olduğu gibi, Ortak Pazar'a da cevabını emperyalist sömürüyü boğarak ve bu düzeni işbirlikçilerinin tepelerine geçirerek verecektir. Proleter devrimcilerini Ortak Pazar konusunda bekleyen görev, halkımıza, geniş işçi ve emekçi yığınlara gerçekleri anlatmak ve Ortak Pazar'ın, emperyalizmin sömürüyü derinleştiren bir parçası olduğunu, yerli işbirlikçilerin emperyalizmle elele çalışmalarıyla gerçekleştirilmekte olduğunu açıklamak ve gerçek kurtuluş yolunu göstermektir.

Yurt Olayları

Bütün devrimci sınıf ve tabakalar üzerinde faşist baskılar artmaktadır.

15-16 Haziran'da silâhla durdurulmaya çalışılan işçi sınıfının devrimci eylemi durdurulamamıştır. Bu durum karşısında işçi sınıfını işbirlikçi bir kuruluş denetimine sokarak pasifize etme çabaları ağırlık kazanmaktadır. Ereğli'de 2300 işçinin işbirlikçi Türk-İş'ten istifa ederek Disk'e bağlı Maden-İş'e üye olmak istemelerine karşılık Metal-İş dilekçelerini yırtmaya kalkmışlardır. Ve sanmaktadırlar ki, bu yolla işçi sınıfını işbirlikçi Türk-İş denetiminde tutabileceklerdir.

Ataş petrol rafinerisinde 321 işçiden 275 i sarı sendikaya kayıtlı olmalarına rağmen 13 arkadaşlarının işten atılması karşısında oturma grevi yapmışlardır. Sarı sendika Petrol-İş'in adamları, emperyalist petrol kartellerinin adamları ile işbirliği yaparak, işçilerin devrimci gençlerle ilişkisi kurulmasın diye, emperyalistlerin işbirlikçisi silâhlı güçler tarafından rafinerinin etrafı sarılmıştır.

Adana'da Teksif sendikasından ayrılarak DİSK'e bağlanmak isteyen 500 işçi üzerine Teksif'in baskıları dışında işveren de, işçileri işten atmakla tehdit etmektedir.

Tarsus'ta Disk'e bağlı Tüm-İş'in Basma Fabrikasında başlattığı grev üç ayını dolduruyor. Bugüne kadar çeşitli baskı yolları deneyen işbirlikçiler son çare olarak kanunsuz lokavt başlatmaktan başka yol bulamamışlardır.

Türk-İş'e bağlı İstanbul Yol-İş sendikasında başkan Bekir Yenigün ve yönetici beş arkadaşının yeni sendikalar kanunu ve Türk-İş'in tutumu aleyhine çıkardıkları bildiri üzerine telaşa kapılan işbirlikçi Türk-İş yöneticileri ardı arkası kesilmeyen yeni tertiplere giriştiler. Arka arkaya üç kongre yaparak Bekir Yenigün ve arkadaşlarını yönetimden düşürmek isteyen Türk-İş yönetici kliği her üç kongrede işçilerden hak ettikleri şamarı yiyince, işçi düşmanları kukla yöneticileri tayin ederek, iki başkanlı bir durum ortaya çıkararak zaman kazanmak peşindedirler.

Son bir ay içinde gelişen işçi sınıfı üzerine yönelik baskı ve sindirme tertipleri bu kadar değildir. İşbirlikçi iktidar yüzlerce grev, boykot ve pasif direnme karşısında her seferinde bir adım daha gerilemektedir. Ve yine her seferinde yeni planlarla faşist baskılarını arttırarak, işçi sınıfı üzerine salyalar saçarak kusmaktadır. Bu sal-

yalar, kuduran ve hergün biraz daha sonuna yaklaşan emperyalizmin son debelenişidir.

Demokratik köylü hareketleri de hızla gelişmektedir. Ve aynı faşist baskılar onların da üzerindedir. Bir, iki örnekte köylü hareketlerinden verelim: Akdam'da toprak kavgası yeniden kızıştı. Boran'ların elinde bulunan üçbin dönümlük hazine arazisini uzun mücadelelerden sonra üstlerine tapulayan köylülerin üzerine Boran'ların silâhlı adamları saldırdı, ve ikisi kadın olmak üzere üç köylü yaralandı.

Tire'de 1500 dönüm toprak işgal eden Yenioba köylüleri 500 dönüm daha işgal ettiler. Düzenlenen mitingte demokratik hakları için mücadeleden bir adım dahi geriye atmayacakları ve savaşlarının demokratik Türkiye için olduğu emperyalizm ve işbirlikçilerinin suratlarına bir şamar gibi indirildi.

Mardin'de Zirican, Kuyuken, Zivinge, Hilbiz, Sipivani, Kunsigurt mağaraları Araban köylülerince işgal edildi. Evsiz ve topraksız köylüler hayvanlarını mağaralar yöresinde otlatmaktadırlar. Mağaralarda barınan ve o çevrede hayvanlarını otlatan köylülerin üzerine ağa Ali Hasen'in silâhlı adamlarınca ateş açıldı. Silâhlı saldırıya köylüler aynı şekilde cevap verdiler. Dört ölü ve dokuz ağır yaralı var.

Nusaybin'in İkiztepe köyünde altı senedir süre giden ağa-köylü çatışması, ölen ağanın oğlu tarafından yeniden kızıştırıldı. Ölen Hacı Cuma Yenigün'ün oğlu Naif Yenigün altı senedir köylülerin elinde bulunan toprakları geri almaya kalkınca köylüler, köyü de işgal ettiler. Ve köye jandarma sokmamak için direniyorlar.

Akhisar ve Ödemişte tütün mitingleri

Sömürülen tütün üreticileri sömürüye son vermek için birleşiyor. Türkiye Tütün Üreticileri Sendikası (TTÜS) Akhisar, Ödemiş, Fethiye, Eşme, Tire, Ulubey ve Kiraz'da hızla gelişmektedir. Tütün üreticileri sömürüye son vermenin örgütlenmek ve kendi örgütlerinin önderliğinde hakim sınıflara karşı mücadele etmekle olacağını kavramıştır. Soyguncu tüccar, vurguncu tefeci, yabancı şirketler ve işbirlikçi AP iktidarı bu uyanışı bastırabilmek için yıldırma politikası uygulamaktadır. TTÜS'ün genel merkezi yakılmış; tüccarın, tefecinin, yabancı şirketlerin, işbirlikçi AP iktidarının köpekleri tarafından bir saldırı düzenlenmiştir. TTÜS'nın karşısına Türkiye Müstahsilleri Sendikası adlı sarı sendikayı dikmişlerdir. Üreticiler bu sendikanın kendilerini mücadeleden alıkoymak için kurulduğunu ilk günden anlamışlardır. CHP yöneticileri de köylülerin bu uyanışını saptırabilmek için köylülerin kendilerinin olmayacak kooperatif önerilerinde bulunmaktadırlar. Akhisardaki mitingi sabote etmek için ellerinden geleni yapmışlardır. 9 Ocak 1971'de düzenleyecekleri üretici kurultayı üreticiyi temsil etmeyecektir. Üreticinin mücadele azmini kırmak, onu ezen sömüren sınıfların açığa çıkmasını önlemek için düzenlenmiştir.

Tütün üreticisi bütün oyunlara ve faşist baskılara karşı kendi sendikasında birleşerek ve devrimcilerle birlikte bu soyguncular, vurguncular takımına karşı binlerce kişilik üretici mitinglerinde ve yürüyüşlerinde en sert bir şekilde şamarını vurmuş ve bunun ilk ihtarı olduğunu belirtmiştir.

Mitingler sendikacıların, DEV-

GENÇ militanlarının ve mahalli devrimcilerin onbeş gün önceden bildirilerle, afişlerle köyleri taramalarıyla hazırlanmıştır. Bu taramalarda, Türkiye'deki sömürü ve tütün sömürüsünün burdan ayrı olmadığı, sömürüye son vermek için örgütlenmek ve sömürünün sürdürücüsü Amerikan emperyalizmi, yerli ortakları ve feodal mütegallibe üçlüsüne karşı mücadele etmek gerektiği, sömürünün bunların iktidarına son vermeden, Amerikayı kovmadan son bulmayacağı anlatıldı.

30 Aralık 1970'de Akhisarda ve 2 Ocak 1971'de Ödemişte binlerce üretici taban fiat piyasasının erken açılması, tütün üzerindeki Amerikan tekeline son verilmesi ve daha birçok haklı isteklerini haykırmak için toplandılar. Bu hakim sınıfların adamlarına korku saldı. Faşist polisin bütün uğraşmalarına rağmen üreticiler en güçlü şekilde haklı seslerini duyurdular.

Konuşan köylüler haklı isteklerini gerçekleştirmenin ve kahrolası sömürü düzenine son vermenin sendikalarında birleşmekten, örgütlenmekten, mücadele etmekten geçtiğini belirttiler. Bu sömürücüler iktidarına son vermek için mücadeleye and içtiler. Devrimcilerin mücadelelerinin en yiğit militanları olduğunu söylediler.

Miting ve yürüyüş sırasında köylülerin ekonomik taleplerinin sloganları ve «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Amerika» sloganları sık sık bağrıldı.

Miting ve yürüyüşlere üreticinin yanında İzmir'den gelen yüzlerce devrimci genç de katıldı. Miting ve yürüyüşte köylüler ve devrimci gençler kaynaştı.

Tütün üreticilerinin hakim sınıflara karşı mücadelesi Eşme'de, Fethiye'de ve daha birçok ege kasabasında devam edecektir. Tütün üreticilerinin mücadelesi Amerikan emperyalistlerinin ve yerli ortaklarının tefecilerin, tüccarların yüreğine korku salmıştır.

«Şahinbey Hareketi» başarıyla gerçekleştirildi.

Gaziantep DEV-GENÇ'in TÖS, GIDA-İŞ, TURİZM-İŞ le ortaklaşa düzenlediği «Şahinbey Yürüyüşü» 25 Aralık günü başladı. Yürüyüşten bir hafta önce DEV-GENÇ tarafından duvarlara yapıştırılan Şahinbey afişlerinin faşist zorbalar tarafından yırtılmasına ve çeşitli baskılara rağmen 54 kilometrelik yürüyüş başarıyla son buldu.

25 Aralık Cuma günü saat 7 de doğum evi önünde toplanmaya başlayan halk 250 kişilik yürüyüş kolunu İnönü caddesinden «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Emperyalizm» sloganlarıyla uğurladı. Yürüyüş kolu, üzerinde «Karayılanlar, Şahinbeyler Fransız emperyalizmine karşı, Taylanlar, Battallar Amerikan emperyalizmine karşı savaştı», «Dün Fransaydı, bugün Amerika» yazılı pankartlarla, Şehinbey mezarlığına giderken yol üzerindeki köylüler tarafından silâh atışlarıyla karşılandılar. Aynı gece Şahinbey mezarlığında çevre köylüleriyle birlikte sabaha kadar nöbet tutuldu. Çevre köylüleri devrimci gençlere yardım yağdırmış, arkadaşlarımızın üşümemesi için dört traktör odun taşırken, köy delikanlıları da yemek getirmişlerdir. Sabahleyin, komşu illerden gelen çetecilerle (I. kuvaimilliciler) birlikte yapılan törenden sonra tekrar Gaziantep'e doğ-

ru çetecilerle birlikte yürüyüş başladı. Saat 14'de şehre giren yürüyüş kolu kendilerini karşılayan Gaziantepliler-le birlikte şehit abidesine, üzerinde «Şahinbey ülken yine bağımsız değil» yazılı bir çelenk koymuşlar daha sonra Mustafa Kemal heykeli önünde bir Amerikan bayrağı yakılarak, oraya da üzerinde «Bağımsızlık bizim karakterimizdir» yazılı bir çelenk konmuştur.

Gaziantep DEV-GENÇ, yürüyüş boyunca dağıttığı aşağıdaki bildiriyle, bütün yurtseverleri birliğe çağırdı.

«1919 Şubatında silâhlı olarak yurdumuza giren Emperyalist hainler, bugün bizi değişik biçimlerde, yani, madenlerimizi işleterek, üsler kurarak, barış gönüllüleri göndererek, siyasi ve ekonomik bakımdan sömürmektedir. Bu soygun düzenini gören devrimci işçileri, devrimci köylüleri, devrimci güçleri ve tüm yurtseverleri, ekonomik kılıfa bürünüp yurdumuza giren Amerikan emperyalizmine karşı «İkinci Milli Kurtuluş Savaşı» için yurtseverler cephesine çağırıyoruz.»

İşçilerin ve köylülerin demokratik hakları için direnmeleri yanı sıra, işçilere ve köylülere kusulan faşist baskılar, bürokrasinin demokratik hakları için direnen kesimlerine de en sert şekilde uygulanmaktadır. Teknik personel boş oturma direnişine 4/Ocak/1971'den itibaren iki hafta süreyle giriyor. Hakları verilmediği taktirde iki gün kesin boykot kararı almış durumdalar. Teknik personelin isteği Personel Kanunu'nun kapsamından çıkarılmaktır.

Persen tüm Türkiye'de direnme kararı aldı ve yargıtay, memurların direnme hakkı olmadığına dair içtihat kararı çıkardı.

TÖS'ün çeşitli şubelerine ve Türkiye'nin her yerinde TÖS'lü öğretmenlere karşı saldırılar devam ediyor. Öğretmenler dövülüyor. Öğretmenler oradan oraya sürülüyor. Öğretmenler işten atılıyor. Bütün bunlar devrimci öğretmenlerin hıncını ve bilincini biliyor.

Faşizme karşı genel forum

Devrimci öğrencilere, öğretmenlere, işçilere, ve köylüler karşı artan faşist baskı ve saldırıları protesto etmek için İstanbul'daki devrimci arkadaşlarımızın genel boykot çağırısını Ankara ve İzmir'de de uyularak genel boykota gidildi. Bu arada Ankara'da DTCF de toplanan forum sırasında Çankaya'daki Amerikan Subay Kulübü ve Maltepe'deki Amerikan Pazarı PX'e karşı aktif hareketler konuldu.

Bağımsızlık haftası

Yedi Aralık Pazartesi günü Dev-Genç tarafından ilan edilen «Bağımsızlık Haftası»na diğer demokratik güçler de katıldı. Bildiri, afiş, forum, açık oturum ve konferanslarla sürdürülen hafta özellikle Ankara ve İstanbul'da etkili oldu.

Geçen yıl Amerikan Emperyalizmine ve Yabancı Sermayeye karşı yerli mallar haftası olarak ortaya konan hareket bu yıl daha üst aşamada gelişti. Hafta boyunca da Vagon- Lits, Shell, Mobil, Pan-Am vb., İstanbul da Hilton, Philips, IBM vs. gibi yabancı sermaye kuruluşlarına karşı hareketler kondu. Böylece Amerikan Emperyalizmi ve yerli işbirlikçileri kitlelerin gözünde biraz daha somutlaştırıldı.

Zafer Anıtına yürüyüş

İstanbul'da şehit düşen devrimci kardeşimiz Hüseyin Aslantaş'ın cenaze töreni İstanbul'da yapılırken Ankara'da da aynı gün bir kitle hareketi düzenlendi. Bugüne kadar başka şehirde şehit edilen bir devrimci için ilk defa Ankara'da anlamlı bir anma töreni düzenlendi. Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinde yapılan genel Forum sırasında Zafer Alanına topluca yürüyüşe geçildi. Yolda polis barikatıyla karşılaşılmadan alana girildi. Alanda kısa bir tören yapıldıktan sonra Kızılay yönünde yürüyüşe geçildiği sırada alanın etrafını saran polisin ani saldırısı ile bir kitle paniği oldu. Ellisekiz arkadaşımız çatışma sırasında polisçe tutuklandı. Yedi arkadaş mahkemece tevkif edildi.

Trabzon Teknik Üniversitesinde tezgâhlanmak istenen ikinci kanlı pazar

29/Aralık/1970 günü İlker Mansuroğlu kardeşimizin ölüm haberini alan Trabzon Teknik Üniversitesindeki devrimci arkadaşlarımız şehit düşen kardeşimizin anısı için Üniversite içindeki bayrakları törenle yarıya çektiler. Bunun üzerine kıpırdanmaya başlayan faşist komandolar yarıya çekilen bayrakların çevresinde toplandılar. Bayrakların başında nöbet tutan devrimcilere bayrakların indirilmesi yolunda laf atan faşist komandolara devrimciler tarafından bir güzel ders verildi. Kafalarını, gözlerini şehrin eczahanelerinde sardırdıktan sonra camilere dağılarak halkı devrimcilere karşı kışkırtmaya başladılar. Kafalarındaki sargıları, camilerde namaz kılan halka göstererek adeta acındırarak, komünistlerin kendilerini dövdüklerini, yurtlardan attıklarını, bayrağın, Kur'an kitaplarının komünistler tarafından yırtıldığını söyliyerek, onları devrimcilere karşı tahrik etmek istedilerse de birçok camiden kovuldular. Bunun üzerine şehirdeki AP, MHP, Komünizmle Mücadele Derneği, Esnaf Derneği vs. gibi gerici örgütlerden ve Ulusoy'ların teşkilatlandırdığı, serseri tayfasından derledikleri 250-300 kişiyle şehir dışındaki üniversiteye ve yurtlara saldırıya geçtiler.

Devrimci öğrenciler yurtlara çekilerek, yurtların savunmasında bütün öğrencileri faşistlere karşı mücadeleye ve saldırıyı defetmek üzere birlikte harekete çağırdılar. Karadeniz Teknik Üniversitesindeki devrimci Sosyal Demokratların ve tüm öğrencinin katıldığı savunma tedbirleri alındı. Yurtların önüne gelen gerici faşist güruh önce iki rekat namaz kıldı. Daha sonra jandarma barikatına rağmen saldırıya geçti. Karadeniz Teknik Üniversitesi öğrencilerinin elbirliği ile yaptığı savunma sonunda saldırı püskürtüldü. Devrimci öğrencilerce savunmanın başarılı olması için boşaltılan birinci kata bir ara girmeyi başaran gerici faşistler bütün kitap ve elbiseleri yağma ettiler. Jandarmanın ihtarına rağmen dağılmayan gericilerle jandarma arada bir ara çıkan çatışmada bir gerici—faşist isabet alarak ölmüştür. Bunun üzerine Kredi ve Yurtlar kurumuna bağlı yurtlar ve Üniversite süresiz olarak kapatıldı.

Faşizm demokratik hakları için mü-

cadele eden tüm sınıf ve tabakalar üzerinde en açık şekilde baskısını kurmuştur. Ancak, faşist karşısında yılmıyacak olan Türkiye halkı, faşizme karşı olan tüm sınıf ve tabakaların işçi sınıfının öncülüğünde yok edecektir.

Dinamitin fitili olma doğrultusunda hızla gelişen ve içerisinden profesyonel devrimci kadrolar çıkarma çabasında olan işçi sınıfı ve köylülükle bütünleşme sürecine giren gençlik üzeride faşist baskıları yoğun bir şekilde artmaktadır. Ve burada şunu ilan edelimki, bu faşist baskılar devrimci gençleri hiçbir şekilde yıldırmayacaktır. Savaşımız işçi sınıfının öncülüğünde kesintisiz bir şekilde «Milli Demokratik Devrim» yoluyla sosyalizme varmak içindir. Hapisler, işkenceler, ölümler bizi yolumuzdan döndüremiyecektir.

«Silahları bırak» veya «Emperyalizmle uzlaşma kampanyası»

Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonunun Amerikan emperyalizminin oyununa gelerek açtığı ve bugün vazgeçtiği «silâhları bırak» kampanyası sırasında dört devrimci kardeşimiz emperyalizmin ajanları tarafından öldürüldü. Ve emperyalizmin yerli işbirlikcileri devrimci gençliği silâhsızlanmaya çağırıyor. Evet, emperyalizmin saflarında birlik çağrısı yapan satılmışlar, emperyalizmle birlikte yok edileceklerdir. Ve sanmasınlar ki devrimciler ölür ve siner. Hayır, DEVRİMCİLER ÖLÜR DEVRİMLER SÜRER.

Yusuf Aslantaş arkadan vurularak öldü, kalleşcesine.

Nail Karaçam, Mehmet Demir ve Recep Sakın pusuya düşürülerek vuruldular.

Ve Nail Karaçam öldü.

İlker Mansuroğlu, satılmış on kadar itin hücumuna uğrayarak gece yarısı öldürüldü.

İranlı devrimci kardeşimiz Firuz Mamedi gece yarısı sokakta arkadan vurularak öldürüldü.

Silâhsızlanmaya çağrı ve silâhlı saldırı, işte emperyalizmin gerçek yüzü. Emperyalizm kovulmadıkça ve sosyalizm kurulmadıkca devrimciler silâhlarını bırakmazlar, ve BIRAKMIYACAKLARDIR. Ve silâhsızlanma, ancak dünya devrimi gerçekleştirildikten sonra, emperyalizm dünya yüzünden silindikten sonra olabilir. Çünkü silâhlanan emperyalizmdir.

Cezaevlerindeki Devrimciler

Amerikan emperyalizmine ve yerli hakim sınıflara karşı, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi uğruna verdikleri kavga sırasında çeşitli suç isnatlarıyla tevkif edilen ve hala çoğu mahkeme huzuruna bile çıkarılmayan, onlarca devrimci arkadaşımız Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki cezaevlerinde tutuklu ve hükümlü yatmaktadırlar.

Ankara cezaevinde hapiste olan devrimci arkadaşlarımız şunlardır:

Uçman Sungur (BYYO) ve Ayhan Sağocak (BYYO) arkadaşlarımız Ankara'daki Amerikan işyerlerinden birine karşı sabotaj sanığı olarak tutuklandılar. Üçbuçuk aydır tutuklu oldukları halde henüz mahkemeye çıkarılmadılar.

Nurettin Öztürk (HÜ) eski Merkez Yürütme Kurulu üyesi arkadaşımız Kurtuluş gazetesi sorumlu yazı işleri müdürlüğünden, Kurtuluş gazetesinde 141'e aykırı yazı bulunması iddiası ile tutuklandı. İkibuçuk aydır tutuklu olmasına rağmen mahkeme huzuruna çıkarılmadı.

Nezir Şemlikanlı (DTCF), İbrahim Güçlü (HF), Sabri Çepik (HF), Mümtaz Kotan (HF) arkadaşlarımız DEV-GENÇ kurultayı sırasında Dev-Genç Merkez yürütme ve İstanbul Bölge yürütmesi hakkında 141'e muhalefetten soruşturma açıldığı sırada, 142. maddeye muhalefetten Doğu Kültür Ocakları hakkında açılan soruşturma sonucunda tutuklanmışlardır. Bu arkadaşlarımızla beraber tutuklanan diğer Doğu Kültür Ocaklı arkadaşlarımızın serbest bırakılmalarına rağmen, bu arkadaşlarımız üç aya yakın bir süredir mahkemeye çıkarılmadan tutuklu tutulmaktadırlar.

Eski genel başkanımız Atilla Sarp, Merkez Yürütme ve İstanbul Bölge Yürütme üyeleri Mustafa Lütfi Kıyıcı (İÜ), Nahit Tören (İT), Mustafa Zülkadiroğlu (İÜ), Necmi Demir (İÜ), Cihan Alptekin (İÜ) hakkında Cumhuriyet Savcılığı tarafından açılan 141 ve 142 ye muhalefet suçundan tutuklandılar. Dev-Genç MYK ve İstanbul BYK üyelerinin daha önce tutuklanıp mahkemece serbest bırakılmalarına rağmen, haklarında kesilen gıyabi tevkif kararına dayanılarak daha sonra yakalanan bu beş arkadaşımız yaklaşık olarak iki aydır tutuklu bulunmaktadırlar. Aynı suçtan tevkif edilip daha sonra tahliye edilen MYK ve İstanbul BYK örneğine rağmen arkadaşlarımızın henüz mahkemeye çıkarılmamışlardır.

Vedat Akuz (ODTÜ), Mehmet Ali Canbaz (Ziraat Fakültesi), Emin Çelikkol (Veteriner Fakültesi) arkadaşlarımız 18 Aralık 1970 günü DTCF önünde yapılan genel forum sırasında Çankaya'daki Amerikan Subay Klübüne yapılan aktif saldırının sanıkları olarak tutuklandılar. Yaklaşık olarak birbuçuk aydır tutuklu bulunmaktadırlar. Halen mahkemeye çıkarılmadılar.

Akif Atasayan (ETYÖO) arkadaşımız Dursun Önkuzu adlı faşistin Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu penceresinden düşerek öldüğü gün, bir başka

faşistin hürriyetini tahdit iddiası ile tutuklandı. Birbuçuk aydır tutuklu ve halen mahkemeye çıkmadı. Aynı zamanda Mehmet Saygılı (ETYÖO) adlı **arkadaşımız** da hürriyeti tahdit ve işgal iddiası ile tutuklandı.

Cemal Gürsel Alanında Atatürk'ün «Ya İstiklal, Ya Ölüm» panosunu asarken polisin saldırısı üzerine Ertuğrul Kürkçü (ODTÜ), Mustafa Kemal Camkıran (SBF), Şeref Sönmez (Eğitim Fakültesi), Vural Ser (Hukuk Fakültesi), Bülent Özdilek (SBF), Selahattin Karasel (Konya Enstitüsü), ve Haluk Altay (SBF) adlı arkadaşlar yakalanmıştır. Mahkemeleri 21 Ocak 1971 dedir.

Hacettepe Üniversitesinde Amerikan arabasını yaktığı iddiası ile tutuklanan Ahmet Kunt arkadamız da halen cezaevindedir.

İstanbul Sağmacılar Cezaevindeki devrimci arkadaşlarımız şunlardır:

6 Nisan 1970'te gericilerin İstanbul Üniversitesi merkez binasına toplu saldırıları sırasında çıkan çatışmanın sanıkları olarak tevkif edilen Hakkı Karadeniz (Edebiyat Fakültesi), Cafer Şen (Fen Fakültesi), Halim Delice (Edebiyat Fakültesi), Mustafa Gürkan arkadaşlarımız yaklaşık olarak dört aydır tutuklu bulunmaktadırlar.

Yusuf İmamoğlu adlı faşistin ölümü ile ilgili olayın sanıkları olarak tevkif edilen Feridun Şakar, Vural Yıldırımoğlu, Mete Sönmez, (Edebiyat Fakültesi) adlı arkadaşlarımız yedi aydır tutuklu bulunmalarına rağmen hala mahkemeye çıkarılmamışlardır.

Yıldız olayları sırasında silâh bulundurmaktan sanık olarak tevfik edilen Ahmet Çetiner, Celal Kılınç (İktisat Fak.), Tahir Kaymak (Yıldız), Ali Kayahan (Yıldız) adlı arkadaşlarımız yaklaşık olarak üç aydır tutukludurlar.

Atatürkün resmini yırtan Saffet Rıza Alpar'ın dekanlık odasını tahribettiği iddiasıyla tutuklanan Veysi Yavuz (İst. Huk. Fak.) bir aydan beri tutukludur.

Elâzığ DMMA öğrenci derneği seçimlerinin hemen öncesinde, faşistler, polis tarafından planlı bir şekilde devrimcilerin üzerine saldırtıldı. Faşist saldırısından dört gün önce arama kararı çıkartan polis düzenlediği saldırının hemen ardından yurtta bir arama yaparak yurtta bulunan bazı maddelerin sorumlusu olarak Metin Güngörmüş arkadaşımızı tutukladılar. Arkadaşımız halen Elâzığ cezaevinde tutuklu bulunmaktadır.

Haymana, Samandağı domates üreticilerinin demokratik hareketleri sırasında polisle çıkan çatışmada yakalanan arkadaşımız Enver Özen (Ziraat Fak.) mahkeme sonucunda ondört ay ceza almıştır. Arkadaşımızın cezası gerekli süre içinde temyiz edilemediğinden cezası kesinleşmiştir.

Tarsus cezaevinde ise Teoman Özgün (DTCF) arkadaşımız grev sırasında 141 ve 142'ye muhalefetten tutuklanmıştır.

Tekirdağda ise Muzaffer Orucoğlu (İst. Çapa. Ö.O.) arkadaşımız halkı isyana teşvik gerekçesiyle tutuklanmıştır.

İleri'nin gelecek sayılarında Türkiye'nin çeşitli yerlerinde tutuklu ve hükümlü olarak hapis yatan bütün devrimci arkadaşlar hakkında bilgi verilecektir. Hapishanelerdeki Dev-Genç üyesi ve diğer devrimci arkadaşlar hakkındaki bütün bilgilerin Dev-Genç Genel Merkezi Hukuk Bürosuna bildirilmesi duyurulur.

Dünya Olayları

Latin Amerika

Dünya halklarının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi genişledikçe emperyalizm ve onun baş temsilcisi ABD gerilemekte ve çöküşe doğru gitmektedir. Kaçınılmaz sonunu geciktirmek için emperyalistler kendi aralarında bütünleşmeye çalışmakta ve dünyayı nüfuz bölgelerine ayırmaktadırlar. Uzak Doğu da Japon militarizmini güçlendirip onu buradaki devrimci mücadeleyi ve yayılmayı önleyecek ve kendi yerini tutabilecek bir güç haline getirmeye çalışan ABD, Almanya'yada sürekli yatırımlar yapmakda ve Ortak Pazar'ada kesin cephe almamaktadır. Ortadoğu ve Lâtin Amerika ABD'nin en güçlü sömürü alanlarıdır, emperyalizm en kesin darbeyi buralarda yiyecektir. Lâtin Amerika halkları uyanmakda ve bilinçlenmekte, sömürü düzenine başkaldırmaktadır. Halkların devrimci mücadelesini bastırmak için emperyalizm gereken yerlerde faşist yönetimler kurmakda, diğer yerlerde ise halkın devrimci mücadelesini kırmak için askeri-sivil, orta sol hareketleri desteklemektedir. Emperyalizm, Lâtin Amerikada kurtuluşun artık tek bir ülkede olmayacağını, kıvılcımın bütün kıtayı tutuşturacağını bilmekde ve kesin olarak ikinci bir Küba'yı önlemeye çalışmaktadır. Dokuz Latin Amerika ülkesinden altısında-Kolombiya, Ekvator, Paraguay, Arjantin, Brezilya-açık faşizm vardır. Ancak başta Uruguay olmak üzere Bolivya, Arjantin, Brezilya ve Kolombiyada gerilla faaliyeti gelişmektedir. Arjantindeki rejim, işçilerin genel greviyle gelişen geniş halk muhalefetiylede karşı karşıyadır.

Peruda, 1968 de, Velasco liderliğindeki askeri sol hareket yönetime el koymuştur. Milli ve halkçı olarak adlandırılan hareket daha sonra emperyalizmin kontroluna girmiştir. Millî burjuva yaratma çabası içinde yerli sermaye uluslararası finans kapitalin kontroluna terkedilmiş, halk kitlelerinin potansiyeli harcanmış ve halk pasifleştirilmiştir.

Brezilyada faşizm en açık şekliyle yönetimdedir. Kitlelerin uyanışını engellemek, devrimci faaliyeti durdurmak için geniş yetkilerle gizli polis örgütleri kurulmaktadır. Faşizm Brezilyada 4 yaşındaki çocuklara elektrik işkencesi yapacak kadar kudurmuştur. Kitlelerin bilinçlenmesini ve muhtemel bir patlamayı önlemek için ABD Brezilya'ya geniş iktisadi yardım yoluna gitmişsede, geçen yıl ülke 7 devalüasyona sahne olmuştur.

Bolivyada ise burjuva kökenli asker-sivil bir zümre iktidardadır. Ekim ayında parlamentonun sağ ve sol güçleri arasında denge kurarak başkanlık yapan General Ovado'yu ABD tarafından desteklenen sağcı general Miranda

devirecekti. Ancak hareket Bolivya halkının devrimci geleneği karşısında bozguna uğradı. İşçiler, köylüler, öğrenciler ve askerler meydanları doldurdular ve ortamı iyi değerlendiren General Torres milliyetçi subaylarla beraber sendika liderleriyle ilişki kurdu ve yönetimi ele geçirdi. Bu askeri hareket Bolivyanın 1825 yılında bağımsız olmasından beri yapılan hükümet darbelerinin 182ncisidir. II. Dünya Savaşından sonra Lâtin Amerikada İngiltere ve Avrupa sermayesinin yerini alan Amerikan sermayesi en yoğun çalışmalarını bu ülkede sürdürmektedir. Halkın devrimci potansiyelini kırmak, kitlelerin uyanışını önlemek için orta-sol eğilimli askeri idareler desteklenmektedir. Bolivya örneği askeri darbelerin ülkenin düzeninde köklü değişimler yapamayacağını, reformist tedbirlerin yetmeyeceğini, ülkenin emperyalizmin sömürüsünden kurtulamayacağını en açık biçimde göstermektedir.

Şilide seçimle işbaşına gelen Allende yönetimi başarılar kazanmaktadır. Halk cephesi komitelerinin sayısı hızla artmaktadır ve bunların çoğunluğu devrimcilerin kontrolu altındadır. Henüz varlığını sürdüren egemen sınıflar ABD'nin de yardımıyla devrimcileri pasifleştirmeye çalışmaktadır. Allende yönetimi hareketi kitlelere ulaştırdıkça ve halkı örgütledikçe devrim rayına oturacaktır. Allende millileştirme ve yabancı sermayeyi kovma gibi acil çözüm bekleyen sorunların altından ancak geniş halk kitlelerinin desteğine dayanan bir devrimle kalkabilir.

Ortadoğu Sorununda yeni gelişmeler :

Birleşmiş Milletler Genel Kuruluna getirilen, Ortadoğu sorunu emperyalizmi Ortadoğudaki uşağı İsraili rahatsız ediyor. İsrail girdiği topraklardan çıkmaya niyetli değildir. A.B.D. nin silâh ve para yardımına ve politik desteğine güvenen İsraili, ancak Arap devrimcileri geri püskürtecektir. Diğer yandan İsrailin girdiği topraklardan tamamen çıkmasını isteyen Sovyet planıda İsraili tedirgin ediyor, ve Rogers planına dört elle sarılıyorlar. Şeria nehrinin batısında kurulması istenen bir Filistin devleti ise İsrail tarafından küstahça bir şartla; bu devletde Arab unsurların söz sahibi olmaması şartıyla benimseniyor. Filistin fedaileri ise bu plânın arkasında yatan hesapları bildiklerinden kesinlikle reddediyorlar.

Zafer ergeç emperyalizme karşı savaşan dünya halklarınındır.

İran Şahının Tedhiş örgütü Savak Kudurdu:

İran Şahı tarihte hiçbir despotta görülmeyen küstahlıkla köpeklerini etrafa saldırtıyor. Şahın gizli polis örgütü Savak cinayetlerini artık İran dışına da taşırdı. Son olarak Ankarada Firoz Ahmet adlı devrimci İranlı öğrenci öldürüldü. Şahın köpeği SAVAK mensupları buna benzer cinayetleri muhtelif Avrupa ülkelerinde ve devrimci Arap ülkelerinde de tekrarlanmaktadır. Ne varki, icabında Savakla işbirliği edip, devrimci İranlıları sınırdan teslim eden polisimiz bu iğrenç ve küstahça cinayete seyirci kalmış ve yalan yanlış beyanlarla işi örtbas etmiştir.

Ne varki zafer, emperyalizmin ajanı satılık Şahı devirecek devrimci İranlılarındır.

İspanya Halkı Faşizme Karşı Direniyor:

İspanyanın Kuzeyindeki Bask Halkı Franko terörizmine karşı mücadeleye başladı. Bu bölge Fransa ve İspanya arasında ikiye bölünmüş olup, ahalisi ispanyollardan ayrı bir etnik gruptur. Dil ve gelenek olarak ayrıcalıklarını herzaman sürdüren bu grub, İspanya devrimcilerini desteklemiş ve faşist Franko kuvvetlerine karşı Cumhuriyetçilerin safında çarpışmışlardı. Franco İspanyaya hakim olduktan sonra, Bask bölgesi halkına eşi görülmedik bir terör politikası uygulamaya başladı. Bölge zengin madenlerine rağmen geri bırakılan ve fakirleştirilen bir yerdir. Son zamanlarda Bask milliyetçileri bu iğrenç rejime karşı direnişe geçtiler ve faşist Falanj partisinin bölge temsilcisi ve polis şefini San Sebantianda öldürdüler. Bunun üzerine Franco idaresi 15 Bask milliyetçisini Burgosta bir askeri mahkemeye çıkardı ve aralarında kadınlarında bulunduğu bu 15 kişiden 6 sının idamını ve diğerleri için toplam olarak 753 yıl hapis cezası istedi. Anti-demokratik ve faşist metodlarla sürdürülen mahkeme bu cezaları aynen kabul etti ve sanıklardan ikisini iki defa idama mahkum etti. Ne varki bu yaptıkları yanlarına kalmadı. Tüm İspanyada işçiler, öğrenciler ve yurtseverler direnişe geçtiler. Franco rejiminin çökeceği günler yakındır. Franco Amerikan uşağı, kilise desteğiyle geçinen, İspanya halkının celladı bir rejimin temsilcisidir. Fakat bu iğrenç mekanizma son günlerini yaşamakta olup, bu sefer Faşizm yenilenecektir. Bask bölgesi bu direnişin başladığı bölge oldu. Bask milliyetçilerinden bir grub, sadece Bask bölgesinin ve halkının sorunlarına önem vermekte olup, kendilerini İspanyol kurtuluş hareketinden tecrit etmek istemektedirler. Bu yanlış tutumun karşısında ise Bask ve İspanyol Halklarının faşizme karşı ortak mücadelesini isteyen bir grup Bask Devrimcisi, faşizme karşı tüm İspanya halkı ile ortaklaşa direnmektedir. Doğru ve başarıya ulaşacak olan yol da budur.

Yaşasın, emperyalizme ve faşizme karşı halkların mücadelesi...

Amerikancı Faşist İktidarın ODTÜ'de Giriştiği İğrenç Oyun

Aşırı sağa ve sola karşı olma edebiyatıyla başlayıp, önce Devrimci Gençliğe karşı girişilen baskı ve tertipler gün geçtikçe hedeflerini genişletmekte, üniversite özerkliğine, üniversite öğretim görevlilerine ve anayasal özgürlüklere doğru, faşizme doğru adım adım ilerletilmektedir.

Gerçek amacın öğrenci olaylarını önlemek olmadığı, katilleri ellatından Atatürk düşmanı Rıza NUR'un kitaplarını Anadolu'da yayan ırkçı Faşist saldırganları vatansever olarak gören bir anlayışın kendini artık gizleyemez olduğu bugün, gün gibi ortaya çıkmış, takke düşmüş kel görünmüştür. Yapılmak istenen adım adım uygulanmasına girişilen faşist bir yönetimle işçilerin, köylülerin ve halkın kurtuluşuna giden yolu kapamak, bir avuç çıkarcının egemenliğini sürdürmektir.

Şimdi üniversitelere karşı girişilen saldırıların bir parçası olarak üniversiteleri halkın gözünden düşürmek amacıyla, yapılan bir banka soygunundan yararlanılmak istenilmektedir. Soygunla ilgili olarak Orta Doğu Teknik Üniversitesine yapılan polis baskını oynanan oyunların içğrenç bir parçasıdır. Bu tertiplere ekledikleri yeni bir sahne, amaçlarına varmak için attıkları yeni bir adımdır.

Bir avuç çıkarcı çevrenin egemenliğini sürdürmek için girişilen bu saldırı ve tertiplere karşı bütün devrimcileri, bu demokratik ve anayasacı güçleri ve bütün halkımızı bir kez daha uyanık olmaya çağırırız. Halkımızın kurtuluşu uğrundaki kavgamız saldırılar arttıkça güçlenecektir.

12. Ocak. 1971

TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU

DEV - GENÇ

KURTULUŞ YAYINLARI
Sümer Sokak 14/3 Yenişehir - Ankara

KAVGA DEVAM EDİYOR !

